

θήση όσο είπαρε και θα της κάνω το καλό που έκαμαν άλλοι σε μένα όταν ήμουν 'ς την ηλικία του και θα γίνω αίτια να μάθη να κερδίξη τίμια το ψωμί της.

«Τώρα σκεφθήτε κυρία, είχα ένα βάρος 'ς την καρδιά μου που μ' έπνιγε τώρα που ώμίλησα ελαφρώθηκε το στῆθος μου.»

«Η Σοφία βραδέως συγκινηθείσα ἐκ τῆς ιδέας τῆς Μαρίας συνωμίλησε διά μακρῶν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Ἡ ἄδεια ἐδόθη καὶ ἡ μικρὰ Λενιώ φορούσα λευκὴν ποδιάν καθαρὴν τὰ λαχανικά καὶ ὑαλίξει τὰς χαλκίνας χύτρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς μαγειρίσσης.»

Καθ' ἐκάστην μεταβάλλει τὴν ἀγριότητα καὶ φοβισμένην ἔφρασεν τοῦ προσώπου της, ἐπειδὴ ζῆ ἐν μέσω ἀνθρώπων φιλικῶς διακειμένων πρὸς αὐτήν.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του συνομιλοῦντες λέγουσιν ὅτι τὸ μεγαλεῖτερον κατόρθωμα τοῦ «γενναίου» ἦτο ὅτι ἔδωκε διὰ τῆς διαγωγῆς του τόσο καλὸν παράδειγμα εἰς τὴν Μαρτιάναν καὶ μετέβαλε τόσο τὸν χαρακτῆρά της.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ὅστε, Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, ἔλαβες τὰ ζητηθέντα. Βέβαια διὰ τοὺς Παιδ. Διαλ. πρέπει νὰ μου στείλῃς ἄλλο ρουθίλιον. Καὶ μίαν μητρικὴν παρατήρησιν. Δὲν εἰμποιεῖς νὰ ἐπιμελήσῃς ὀλίγον τὴν ὀρθογραφίαν σου; Ἐἴνε λυπηρὸν νὰ ἀσχημίζουσι τόσο λεπτὰ καὶ χαριτωμένα γραμματικά χονδρὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. Φαντάσου ἐν ἐπισημοφώτατον προσώπῳ κήρυξ με στίγματα εὐλογίας! Τί κρῖμα! Δὲν θὰ μου κάμῃς λοιπὸν τὴν χάριν αὐτὴν;...

Πολὺ χαίρω, Στράβων Γεωγράφε, διὰ τὴν πλήρη ἀνάκτησιν τῆς υγείας σου. Τώρα βέβαια θὰ μου γράψῃς ταχυκία.

Δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐγέλασα με τὴν κωμῶδιαν τῆς κωμῳδίας σου, Ἀγρικὴ Νύξ! Ἄν εἶχα τόπον, θὰ ἐδημοσίεωσα ἐδῶ ὀλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ γελάσουν καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μίαν ὁμῶς ἀπορίαν ἔχω: Πῶς ὁ σκύλος ἀρπάξῃ τὸ φλόουτο; Μήπως τὸ πῆρε γιὰ μεγάλο λουκάκι;

Λευκὸν Ρόδον, σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐχίτησες. Θαιμασὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ἡ γλῶσσα τὴν ὁποίαν σπουδάζεις θὰ σου χρησιμεύσῃ βίαν ποτὲ ἐπισκεφθῆς τὴν χώραν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν δι' ἃ νὰ σπουδάζῃς εἰς τὰς πινακοθήκας της καὶ εἰς τὰ μουσεῖά της. Ἐῤῥομαι μίαν ἡμέραν νὰ σε ἀκούσω μέγαν καὶ ἔνδοξον ζωγράφον.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Μαρτεῖον τοῦ Τροφῶν, καὶ περιμένω ὅ τι μοῦ ὑπόσχεσαι. Δύνασαι, ἀγαπητῆ Ἀργεῖα Τελέυλλα, νὰ παραχωρήσῃς τὰ ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ δικαιώματά σου εἰς τὸν ἀδελφόν σου. Σοῦ ἔστειλα τὸν

τόμον. Αἱ ἐκφράσεις σου πολὺ μὲ κολακεύουν. Περιμένω λοιπὸν, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, συγκρότηρα γραμματικά σου τώρα που ἔτακτο-ποιήθη. Πνευματικὰς ἀσκήσεις στέλλε μου καὶ ὅσαι ἐγκρίνονται θὰ δημοσιεύωνται.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δηλώσεως θὰ ἐξήγησῃς πότεν προήχεται ἡ ἀταξία τῆς ἐκδόσεως τῶν φυλλῶν, ἀγαπητὴ Περικλῆ Δ Σκέφερη. Διὰ τῶν ληθθέντων ὁμῶς μέτρων τῆς μικρᾶς αὐθιγῆς τῆς συνδρομῆς καὶ τοῦ ἀπαρβατοῦ τῆς προπληρωμῆς θὰ ἐκλείψῃ εἰς τὸ μέλλον τὸ κακὸν τοῦτο τὸ ὅποιον τσαυτὴς ζημία καὶ ἐγίνετο πρόξενον.

Ὁ προσφιλέῃς μοι ἀδελφός σου εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς, Χιὼν τοῦ Παργασοῦ. Τὴν ὑποσχεθείσαν ἐκτενὴ ἐπιστολήν σου περιμένω ἀνυπομονῶν.

Θέλω νὰ σε ἀσπασθῶ, Βόρειε Πόλε καὶ .. τρέμω. Διατὶ τόσο ψυχρὸν ψευδώνυμον.

Ἐῤῥομαι καὶ ἐλπίζω νὰ κάμῃς λαμπρὸς πρόδους εἰς τὸ Ἔθνος, Δεοτάρκαρ Δεωρίδα. Τί ὄργανον μακθάνεις;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 9 Ἰανουαρίου.

893. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, εἰς τὰς προθέσεις τ' ἄλλο. Καὶ ζῶν τι τὸ σύνολον ἄγρ ο καὶ μεγάλο.

[Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τένου τῶν Ἀσπῶν]

894. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε Θεὸς ἐκ τῆς μυθολογίας. Τὸ δεύτερον εὐρίσκειται εἰς τὰς ἀνωτομίας. Τὸ τρίτον μου ἐπίρημα χωρὶς ἀμφιβολίαν. Τὸ ὄλον μου ἀπέφυγε νὰ κάμῃ ἀδικίαν.

[Ἐστὴν ὑπὸ Γρηγορίου Παπαρτίσσης]

895. Στοιχειόγριφος.

Τρεῖς μῆνας λέγουσι ὅτι ζῶ Ἄν τὸ μεσαῖον λείψῃ, ἀθάνατον θὰ με ἴδῃς ἐνῶ δὲν εἶδῃς με οὐδέεις! Ποῦ κατοικῶ; — Καὶ εἰς τὴν γῆν, κ' εἰς τοῦρανου [τὰ ὕψη.]

[Ἐστὴν ὑπὸ Ἀρχιμήδου, τοῦ Μαθηματικοῦ]

896. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἐκτωρ, ὁ Πεισίστρατος, ὁ Πάρις καὶ ὁ Κῦρος.

Ἡ Πάρις, ἡ Ἀντίπαρος κ' ὁ στρατηγὸς ὁ Πύρρος.

Προσφέρουσι μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας ἴσως τὰ γράμματα, αὐτοκράτορος υἱὸν νὰ σχηματίσῃς.

[Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φαίβου Ἀπόλλωνος]

897-898. Κεκρυμμένα ὀνόματα σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

- 1. Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὁ ἀνδρείτερος ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἦτο ὁ Ἀχιλλεύς. 2. Ζυρίχη, Λονδίνον, Παρίσι καὶ Μαδρίτη εἶνε τέσσαρες πόλεις τῆς Εὐρώπης.

[Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμαστοῦ Θεμιστοκλέους]

899-902. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις. κάπρος, ἀραψ, οἶτος, ἔλος.

[Ἐστὴν ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου]

903. Παιγνιον.

Table with 2 columns of Greek letters and numbers. Column 1: M H N I Σ, A, Θ, I, Δ A K I A. Column 2: K Λ Ε Ο Σ, Δ, Ω, P A N A Σ.

Τὰ γράμματα ἐκατέρου τῶν ἄνω σχημάτων νὰ μετατεθῶσι καταλλήλως ὥστε νὰ ἀναγνωσθῶσιν καθέτως τὰ ὀνόματα δύο κρατῶν τῆς Εὐρώπης, εἰς τὸν ἕνω στίχον τὰ ὀνόματα δύο ἀρχαίων βασιλέων καὶ εἰς τὸν κάτω, τὰ ὀνόματα δύο νήσων τῆς Εὐρώπης. Ἐκάστη δὲ λέξις νὰ ποτελήται ἀπὸ πέντε γράμματα.

[Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυκούργου]

904. Συλλαβικὴ ἀκροσχηγία.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ῥήτορος.

- 1, Θεά. 2, Πόλις τῆς Ρωσσίας. 3, Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 4, Πτηνόν.

[Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Ο' Ζωτοπούλου]

905. Ἑλλειποσύμφωνον.

εἰαί—εἰ—εφ—αο—η—αοίσι. Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Π. Γεωργιάδου.

906. Γρίφος.

Τί ἄχαρις τοῖα αἶ τε ὡς ἐς χὴν τοῖα

[Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου]

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 9 Σεπτεμβρίου ε. ε.

793. Συρία (Σ,ροιά). — 794. Αἶας Ναΐκ. — 795. Ρόμβος, ὄμβρος.

797

Table with 2 columns of Greek letters. Column 1: Κ, Σ Ο Σ, Σ Ε Λ Α Σ, Κ Ο Λ Ο Ν Ο Σ, Σ Α Ν Ο Σ, Σ Ο Σ. Column 2: Ι Α Μ Α, Α Β Α Ε, Μ Α Ζ Ι, Α Ξ Ι Α.

798. Π Μ Α, Ρ Ε Ρ, Ι Γ Ι, Ι Σ Π Α Ν Ι Α, Μ Ρ Μ, Ι Ι Ο, Χ Σ Σ.

- 799-800. 1, Ἡ Ἰταλία 2 Ἡ Σαπφώ. — 801-802. 1, Ἀνεμόνη. 2, Ἴον. — 803-804. 1, Ζεὺς, Ζεὺ εὐ, ἐν, ἐν, Πᾶρ. 2, Λάκων, ἄκων, ἄλλων, ἄλλον, ἄλλος, ἥλος, ἥρος, ἥρας. — 805-808. Τῆ προσθήκῃ τοῦ γράμματος Χ σχηματίζονται αἱ λέξεις: χαμαί, χαλός, ἀρχή, χεῖλος. — 809. Ποτὲ μὴ ἀναβάλλετε διὰ τὴν ἐπιούσῃαν, ὅ τι νὰ γίνῃ δύναται τὴν ὥραν τὴν παρούσῃαν. Βέβαιον εἶνε τὸ παρόν, ἀβέβαιον τὸ μέλλον, ὅθεν πολλὰκις χάνεται ὁ ν' ἀναβάλλῃ θέλων. — 810. ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ, Ἐκλα, γάλακτι, Ἀράγη, λεκάγη, Ἡλεία, νεφέλη ἔλη. — 811. ΕΥΡΩΠΗ (1, ΕΥρωπίδης. 2, ΡΩμῆος. 3, ΠΗνεῖος) — 812. ΕΡΜΗΣ ΡΟΔΟΝ (1, Ερμ. 2, Ρίον. 3, Μίλας. 4, Ἥλος. 5, Σόνοΰς). — 813. Μάχον ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστῆναι εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηρίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Τριουσιπληαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 18-25 Νοεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 46-47

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 329]

Ἡ Πετρίνα ἐκάθητο πρὸ τοῦ τραπέζιου της ἰδοῦσα τὸν τραπέζιτῃν ἀπέμεινε ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

«Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφρὰν μετ' ἀγωνίας.

— Δὲν εἶνε ὅπως ἐλπίζετε, ὅπως πάντες ἐλπίζομεν.

— Ὁ φίλος, φαίνεται, ἠθέλησε νὰ μας φάγῃ τὰς σαράντα λίρας;

— Φαίνεται ἐντιμὸς ἄνθρωπος. — Δὲν εἰξεύρει τίποτε;

— Αἱ πληροφορίες του εἶνε ἀβεντικώταται... δυστυχῶς. — Δυστυχῶς!»

Ἐγένετο σιωπὴ, τὸ δὲ πρόσωπον τοῦ κ. Βουλφρὰν ἐσκιάσθη. Ἡ ἐκπληξις καὶ ἡ ἀγωνία ἐφαίνοντο κατατρύχουσαι αὐτόν.

«Λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσι πλέον εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἐδμόνδου ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου καὶ ἐντεῦθεν; εἶπε τεταραγμένος.

— Δὲν ὑπάρχουν. — Ἀλλὰ ποῖαι εἶνε αἱ εἰδήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; κατὰ πόσον εἶνε ἀσφαλεῖς καὶ αὐθεντικαί;

— Ἐχομεν ἐγγράφα ἐπίσημα, ἐπιθεωρημένα ὑπὸ τοῦ ἐν Σεραγιέβφ προξένου.

— Λέγετε λοιπὸν, ὡς ἀκούσωμεν τὰς εἰδήσεις αὐτάς.

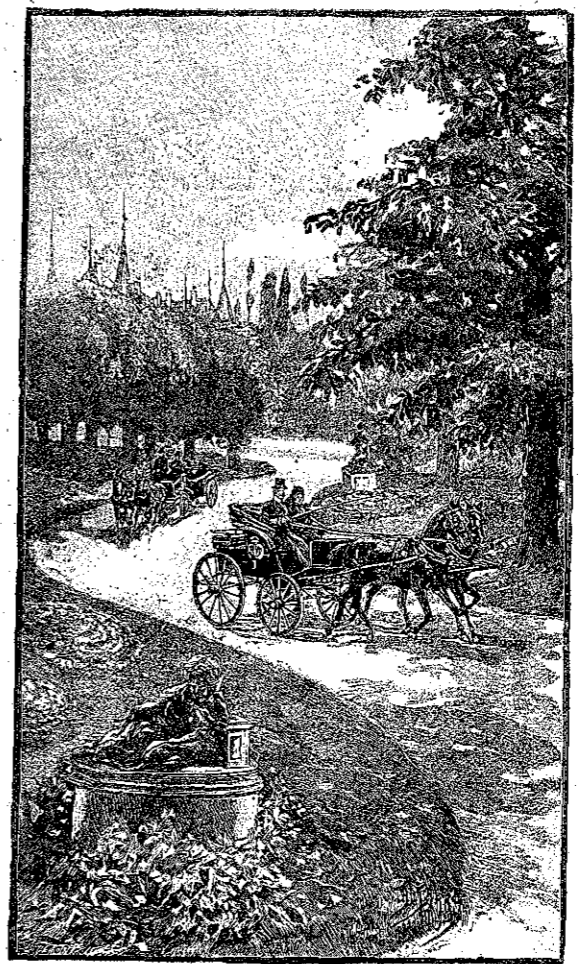
— Τὸν Νοεμβρίον ὁ κ. Ἐδμόνδος ἐφθασεν εἰς Σεραγιέβον ὡς... φωτογράφος.

— Ἐλα δά' θέλετε νὰ εἰπῆτε ὅτι ἦλθεν ἔχων φωτογραφικὴν μηχανήν;

— Μὲ ἐν ἀμάξιον φωτογράφου πλανοδίου, μετ' ὅποιον ἐταξείδευεν οἰκογενειακῶς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κόρης του. Ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐφωτογράφει ἐν τινὶ πλατείᾳ τῆς πόλεως...»

Καὶ ἐκυψεν ἀνερευθὴν ἐν τοῖς ἐγγράφοις ἅτινα εἶχεν ἐκδιπλώσῃ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ γραφείου τοῦ κ. Βουλφρὰν.

«Ἄρ' οὐ ἔχετε ἐγγράφα, ἀναγνώσατέ τα' θὰ εἶνε συντομώτερον, διέκοψεν ὁ κ. Βουλφρὰν ἀνυπομονῶν.

«Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθε μετὰ τὸ πρόγευμα» (Σελ. 339, 6')

— Τώρα θὰ σὰς τα ἀναγνώσω. Σὰς ἔλεγον ὅτι εἰργάσθη ὡς φωτογράφος ἐν τινὶ δημοσίᾳ πλατείᾳ, ἐν τῇ πλατείᾳ Φιλίπποβιτς. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου ἀγεχώρησεν ἐκ Σεραγιέβου εἰς...»

Καὶ ἐκ δευτέρου συμβουλευθῆ τα ἐγγράφα του.

«... εἰς Τράβνικ, καὶ ἠσθένησεν ἢ ἐφθασεν ἀσθενῆς εἰς χωρίον κείμενον μετὰ τῶν δύο τούτων πόλεων...»

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφρὰν, Θεέ μου, Θεέ μου!»

Καὶ συμπλέξας τὰς χεῖρας, ἔτρεμεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ὡς εἴαν ὁ υἱὸς τοῦ ὠρθοῦτο ἐνώπιόν του.

«— Εἶσθε ἄνθρωπος γενναῖος...»

— Δὲν ὑπάρχει γενναϊότης κατὰ τοῦ θανάτου. Γιέ μου...»

— Λοιπὸν, μάλιστα, πρέπει νὰ εἰξεύρετε τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν. Τὴν ἐβδόμην Νοεμβρίου... ὁ κ. Ἐδμόνδος... ἀπέθανεν ἐν Βουζοβάτσᾳ ἐκ πνευμονικῆς συμφορήσεως.

— Ἀδύνατον!

— Φεῦ! κύριε, καὶ ἐγὼ εἶπον ἀδύνατον, ὅτε ἔλαβον τὰ ἐγγράφα ταῦτα, καὶ τοι ἡ μεταφρασις αὐτῶν εἶνε ἐπιθεωρημένη ὑπὸ τοῦ Προξένου ἄλλ' ἢ πρᾶξις αὐτῆ τοῦ θανάτου τοῦ

Ἐδμόνδου Βουλφρὰν Παιναδοῦ, γεννηθέντος ἐν Μαρικούρ, ἡλικίας τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν, δὲν προσλαμβάνει ἐπίσημον χαρακτῆρα ἐξ αὐτῶν τῶν πληροφοριῶν αἱ ὅποια εἶνε τόσον ἀκριβεῖς; Ἄλλ' ὅμως θέλω καὶ ἐπιμένω νὰ ἀμφιβάλω, εὐθύς ὡς ἔλαβον τὰ ἐγγράφα χθές, ἐτηλεγράφησα εἰς Σεραγιέβον πρὸς τὸν πρόξενόν μας. Ἴδου δὲ καὶ ἡ ἀπάντησις: «ἐγγράφα ἐπίσημα, θάνατος βέβαιος».

Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγεν ὁ τραπέζιτης, ὁ δὲ κ. Βουλφρὰν ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουε. Καταβεβλημένος ἐν τῷ θρονίῳ του, κεφαλὴν ἔχων κάτω νεύουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς εἰδείνουεν, ἡ δὲ Πετρίνα ἐκτὸς ἐαυτῆς, τεταραγμένη, ἀσθμαίνουσα ἠρώτα ἐαυτὴν μήπως ἦτο νεκρὸς.

Ἄλλ' αἰφῶν ἀνήγειρε τὸ πρόσωπόν του περιρρέομενον ὑπὸ δακρύων ἅτινα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ἐσβεσμένων ὀφθαλμῶν

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονομισμᾶτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσῃσιν ἡμῖν ἐγκρίτως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παράπανα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

του και τείνων την χείρα έπίσεε τα ηλεκτρικά κομβία τα αντιστοιχούντα προς τα γραφεΐα του Ταλουέλ, του Θεοδώρου και του Καζιμίρ.

Η πρόσκλησις αυτή έγινετο τόσον βιαία, ώστε πάραυτα προσέδραμον και οι τρεις.

« Έδώ είστε, είπε, Ταλουέλ, Θεόδωρε, Καζιμίρ ; »

Και οι τρεις απεκρίθησαν ταυτοχρόνως.

« Μανθάνω τον θάνατον του υιού μου. Είνε βέβαιος. Ταλουέλ, να παύσουν αι εργασίαι παντού τώρα άμέσως » τηλεφώνησε να δημοσιεύσουν ότι επαναλαμβάνονται μεθ'αυρίον, και ότι αύριον θα τελεσθῆ μνημόσυνον εις τας εκκλησίας Μαρωκούρ, Σαιμπιτώ, Έρσέ, Βακούρ και Φλεξέλλας.

— Θεέ μου ! » ανεφώνησαν μιᾶ φωνῆ οι δύο άνεψιοί.

« Άλλ' εκείνος διακόπτων αυτούς υπέλαβε »

« Έχω ανάγκην να μείνω μόνος » άφήσατέ με. »

Πάντες εξήλθον, μόνη δέ η Πετρίνα έμεινε.

« Χρυσούλα, είσαι εδώ ; » ήρώτησεν ο κ. Βουλφράν.

« Εκείνη δέ απεκρίθη μετά λυγμών »

« Άς υπάγωμεν εις τον πύργον », προσέθηκε συντετριμμένος.

« Ως πάντοτε επέθηκε την χείρά του επί του ώμου τῆς Πετρίνας και ούτω πως εξήλθον διασχίζοντες το πρώτον κῦμα τῶν εργατῶν ούτινες εξήρχοντο τῶν εργαστηρίων. Διήλθον το χωρίον ένθα η εἰδήσις διεδίδετο από θύρας εις θύραν, πᾶς τις δέ βλέπων αυτούς διερχομένους ήρώτα εάν θα δυνηθῆ να ζῆση μετά την συμφορὰν εκείνην. Πῶς ήτο ἤδη κυρτός, αὐτός στίς συνήθως εδάδιζεν εύθυτενῆς, κλίνας προς τὰ έμ- προς ως δένδρον ὅπερ η καταγιγίς έθραυσε κατά το μέσον του κορμού του.

Η Πετρίνα αισθανομένη την χείρά του ανατινασσομένην επί του ώμου της, κατείχετο υπό αγωνίας και ταραχῆς περί τῆς υγείας του δυστήνου πατρός.

« Οτε η Πετρίνα τον ὠδήγησεν εις τὸ ιδιαίτερον γραφεῖόν του, είπε προς αὐτήν »

« Πήγαινε, δέν σε χρειάζομαι κανείς να μη έλθῃ, κανείς να μη μου ὀμιλήσῃ. »

Έν ᾧ δέ η Πετρίνα έμελλε να εξέλθῃ, είπε προς αὐτήν »

« Καί δέν ήθελα να σε πιστεῦσω. »

— « Δν ήθέλατε να μου επιτρέψετε... »

— « Αφῆσέ με », είπε τραχέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ

« Όλην νύκτα έν τῷ Πύργῳ ήτο κί- νησις και θόρυβος, διότι κατά διαδοχὴν ήλθεν εκ Παρισίων μὲν ο κύριος Στα- νίσλαος Πανδαβοᾶν και η κυρία, προσ- κληθέντες υπό του Θεοδώρου εκ Βου-

λόνης δέ ο κύριος και η κυρία Βρετονέ, προσκληθέντες υπό του Καζιμίρ, τέλος εκ Διγκέρκης και Ρουένης αι δύο θυ- γατέρες τῆς κυρίας Βρετονέ μετά τῶν συζύγων και τῶν τέκνων των. Ουδείς ήθελε να λείψῃ εκ του μνημοσύνου του άτυχοῦς Έδμόνδου. Άλλως τε δέν ὄφειλον να εἶνε εκεῖ ἵνα προσέχωσιν ἀλλήλους; Νῦν οτε η θέσις ήτο κενή και δια παντός κενή, τίς έμελλε να την καταλάβῃ; Έπέστη η ὥρα τῆς ενεργείας, και τῶν δολοπλοκιῶν και τῶν μηχανογραφῶν. Ποία συμφορὰ και ζημία εάν η βιομηχανία εκείνη, ήτις ήτο μία τῶν δυναμῶν τῆς χώρας, περιήρητο εις χείρας ἀνικάνου τινός, φέρ' είπειν του Θεοδώρου. Ποία δυστυ- χία εάν διάνοια περιωρισμένη, ως η του Καζιμίρ, ἀνελάμβανε την διεύθυνσιν. Ουδεμία δέ τῶν οικογενειῶν τούτων ε- σκόπει να παραδεχθῆ ότι ήτο δυνατός συνεταιρισμός, ότι διανομή τῆς περι- ουσίας ήτο δυνατή μεταξῦ τῶν δύο εξα- δέλφων. Έκαστος ήθελε τὰ πάντα ὑ- πέρ εαυτοῦ, και ουδείς ὑπέρ του ετέρου, διότι ο ετερος οὔτος ποῖα δικαιώματα να προβάλλῃ;

Η Πετρίνα περιέμενεν επίσκεψιν πρῶτινῃ τῆς κυρίας Βρετονέ και τῆς κυρίας Παινδαβοᾶν, ἀλλ' ουδέτερα ήλ- θεν. Έκ τούτου δέ κατενόησεν η Πετρί- να ότι αι κυρίαί δέν ἐπίστευον ότι έχου- σι πλέον χρείαν αὐτῆς, τούλάχιστον επί του παρόντος. Κοι ὄντως τί ήτο αὐτῆ έν τῷ οίκῳ εκείνῳ; Κύριοι ήσαν ἤδη ο αδελφοί του κ. Βουλφράν, η αδελφή του, οι άνεψιοί του, αι άνεψιαί του, τέλος οι κληρονόμοι του

Προς τούτοις περιέμενε και να την καλέσῃ ο κ. Βουλφράν ἵνα τον ὠδηγήσῃ εις την Έκκλησίαν, ως εἴγινετο κατά πᾶσαν Κυριακὴν ἀφ' ὅτου αὐτῆ διεδέ- χθη τον Πέτρον, ἀλλὰ τίποτε. « Οτε δέ οι κῶδωνες, οὔτινες από χθες εἰρήμουν πενήμιως ἀνά πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, εἰσήμαναν την λειτουργίαν, είδεν αὐτὸν ἀναβαίνοντα εις την ἀμαξαν, στηριζόμε- νον επί του βραχιόνος του αδελφου του και συνοδευόμενον υπό τῆς αδελφῆς και τῆς νύμφης του, τὰ δέ ἄλλα μέλη τῆς οικογενείας εἶλαθον θέσιν έν ταῖς ἄλλαις ἀμάξαις.

Αὐτῆ δέ επειδὴ έμελλε να πορευθῆ εις την εκκλησίαν πεζή, ἵνα μη χρονο- τριβῆ ἀπῆλθεν ὅσον το δυνατόν τάχιστα. Έξήρχετο εκ τῆς οίκίας ἐφ' ἧς ο θάνατος εἶχεν ἀπλώσῃ τὸ σάβανόν του »

εξεπλάγη δέ διερχομένη μετά σπουδῆς τὰς ὁδοὺς του χωρίου, παρατηροῦσα ότι εἶχε την εορτάσιμον ὄψιν τῆς Κυρια- κῆς, τουτ' εἶστι τὰ καπηλεία ήσαν πλή- ρη εργατῶν, οὔτινες έπιπον φλυαροῦν- τες και θορυβοῦντες, αι δέ γυναῖκες καθήμεναι πρό τῶν θυρῶν τῶν οίκιῶν συνδιελέγοντο, τὰ δέ παιδιά ἐπαιζον

έντος τῶν αὐλῶν. Λοιπὸν ψυχὴ δέν θα προσήρχετο εις τὸ μνημόσυνον ;

Εἰσερχομένη εις την εκκλησίαν ὅπου εφοδεῖτο μήπως δέν δυνηθῆ να εἰσχω- ρήσῃ, είδεν αὐτήν κατά τὸ ἥμισυ κενήν. Έμπρός ἴστατο η οικογένεια, τῆς δέ κάκεισε εφαινοντο αι ἀρχαί του χωρίου, οι προμηθευταί, τὸ ἀνώτερον προσωπι- κὸν του εργοστασίου ἄλλα σπάνιοι, πο- λὺ σπάνιοι ήσαν οι εργάται, άνδρες, γυναῖκες, παιδιά, οι σκεφθέντες ότι ὄ- φειλον να ἔλθωσιν εις την εκκλησίαν ἵνα συνενώσωσι τὰς δεήσεις των προς τὰς του διευθυντοῦ.

Τὴν Κυριακὴν η θέσις τῆς Πετρί- νας ήτο πλησίον του κ. Βουλφράν, ἀλλὰ την ἡμέραν εκείνην εἰστάθη πλησίον τῆς Τριανταφυλλιάς ήτις συνάδευε την μάμμην τῆς μελανείμονα έν μεγάλῳ πένθει.

« Συμφορὰ μου ! » Έδμόνδε μου ἀγα- πημένε, ἀγαπημένε μου Έδμόνδε, ἐφι- θύρισεν η γηραιὰ τροφὸς θρηνοῦσα. Τί συμφορὰ ! »

Μετά τὸ τέλος του μνημοσύνου η Πε- τρίνα εἰσερχομένη τῆς εκκλησίας συνήν- τησε την διδασκάλισσαν ήτις ήθέλησε να την ἐρωτήσῃ περί του κ. Βουλφράν ἄ- πεκρίθη δέ προς αὐτήν ότι δέν τον είδεν ἀπὸ τῆς προτεραιάς.

« Θὰ επιστρέψῃς πεζή; » ήρώτησεν η διδασκάλισσα.

— Βέβαια.

— Λοιπὸν θὰ συμβαδίσωμεν μέχρι του σχολείου. »

Η Πετρίνα θα ήθελε να εἶνε μόνη, ἀλλὰ δέν ἠδύνατο να ἀποποιηθῆ.

« Εἰξεύρεις τί εσκεπτόμην βλέπουσα τον κ. Βουλφράν εγειρόμενον, καθήμενον γονυπετοῦντα κατά τὸ διάστημα τῆς ἀ- κολουθίας, τόσον συντετριμμένον, τόσον καταβεβλημένον, ὡς τε εφαινετο ότι δέν θα ἠδύνατο να σταθῆ ὀρθος ; » Οτι σήμε- ρον πρῶτην φορὰν ήτο προς καλὸν του ότι εἶνε τυφλός.

— Διατί ;

— Διότι δέν είδε πόσον ὀλίγοι ήσαν σήμερον εις την εκκλησίαν. Θὰ ἤβξανε την λύπην του η ἀδιαφορία τῶν εργα- τῶν του εις την συμφορὰν του.

— Δέν ήσαν πολλοί πραγματικῶς.

— Τούλάχιστον δέν τους είδε.

— Άλλ' είσαι βεβαία ότι δέν το ἀν- τελήφθη και εκ τῆς σιωπῆς και τῆς ἡ- συχίας τῆς εκκλησίας και εκ του θορύ- βου τῶν καπηλείων ὅτε διήρχετο τὰς ὁδοὺς του χωρίου ;

— Θὰ ήτο μία λύπη περισσότερον εις τον δυστυχῆ γέροντα ἄλλ' ὅμως.. »

Και εἰσώπησεν ἀναστέλλουσα ο τι ήθε- λε να εἴπῃ ἄλλ' επειδὴ δέν εἰσυνήθιζε ποτε να κρύπτῃ ο τι εσκέπτετο, προσέ- θηκε »

« Άλλ' ὅμως τοῦτο θὰ του εἴγινετο μάθημα, μέγα μάθημα, διότι βλέπεις,

κέρη μου, δέν δύναμεθα να ἔχωμεν την ἀξίωσιν να συμμετέχωσι τῆς λύπης μας οι ἄλλοι, ὅταν και ἡμεῖς δέν συμμετέ- χωμεν τῶν συμφορῶν των και δύναμεθα να το εἴπωμεν, διότι εἶνε η μόνη ἀλή- θεια... »

Και ταπεινοῦσα την φωνὴν προσέ- θηκε :

« ... Άλλὰ περί τούτου ουδέποτε εσκέφθη ο κ. Βουλφράν ἄνθρωπος δι- καιος προς τούς εργάτας, δίδων εις αὐ- τούς ο,τι νομίζει ότι ὀφείλεται εις αὐ- τούς, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Μόνη δέ η δικαιοσύνη, ὡς κανὼν του κόσμου τούτου, δέν ἀρκεῖ. Τὸ να εἶνε τις μόνον δικαίος εἶνε τὸ αὐτὸ και να εἶνε ἀδικος. Εἶνε λυπηρὸν ότι ο κ. Βουλφράν ουδέ- ποτε εσκέφθη ότι ἠδύνατο να εἶνε πα- τῆρ τῶν εργατῶν του ἄλλὰ παρασυρό- μενος, ἀπορροφώμενος υπό τῶν πολλῶν και μεγάλων ὑποθέσεών του μόνον περί αὐτῶν φροντίζει. Άλλ' ὅμως τί καλὸν θα ἔκαμνε, ὅχι μόνον ἐδῶ ἀλλὰ παντοῦ δια του καλοῦ παραδείγματός του ! Εάν ήτο ὅπως λέγομεν, σε διαβεβαίῳ και μόνη σου το καταλαμβάνεις, ότι δέν θα εβλέπομεν σήμερον... ο τι εἶδομεν. »

Τούτο ἠδύνατο να εἶνε ἀληθές, ἀλλ' η Πετρίνα δέν ήτο εις θέσιν να ἐκτι- μήσῃ την ἠθικὴν τῶν λόγων τῆς διδασ- καλίσης δια τουτο δυσηρεστήθη κατ' αὐτῆς και εἰσπευσε να την ἀποχαιρετήσῃ εὐθὺς ὡς εφασαν πρό τῶν σχολείων.

« Δέν ἔρχεσαι μέσα να συμπάγωμεν ; είπε προς αὐτήν η διδασκάλισσα, προ- βλέπουσα ότι δέν θα την καθίσωσιν εις την τράπεζαν.

— Σὰς εὐχαριστῶ ο κ. Βουλφράν ἵσως θὰ με χρειάζεται.

— Τότε λοιπὸν πήγαινε. »

« Άλλ' ὅτε ήλθεν εις τον πύργον, εί- δεν ότι ο κ. Βουλφράν δέν την εγχεῖα- ζετο και ουδὲ καν εσκέπτετο περί αὐτῆς διότι ο Σταμάτης, ὃν συνήντησεν εις την κλίμακα, τῆ είπεν ότι ο κ. Βουλ- φράν καταβάς τῆς ἀμάξης εἶχε κλεισθῆ έν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφεῖῳ του, ὅπου οὐ- δεις ήτο δεκτός. »

« Ημέραν ὡς την σημερινὴν δέν θέ- λει ουδὲ να συμπάγῃ μετά τῆς οικογε- νείας.

— Καί η οικογένεια έμεινε ;

— Καταλαμβάνεις ότι ὅχι » μετά τὸ πρόγευμα ὅλοι ανεχώρησαν πιστεῦω ότι δέν θα θελήσῃ καν να τον ἀποχαιρετήσουν οι συγγενεῖς του. Ἄ ! εἶνε πολὺ κατα- βεβλημένος. Τί θὰ ἀπογίνωμεν, Θεέ μου ! Ἄνάγκη ἀλληλοδοθηείας.

— Τί εἰμπορῶ εἶγῃ ;

— Πολλὰ εἰμπορεῖς. Ο κ. Βουλφράν έχει ἐμπιστοσύνην εις σε και σε ἀγαπᾷ πολὺ.

— Μ' ἀγαπᾷ !

— Εἰξεύρω τί λέγω, και δέν εἶνε μι- κρὸ πρᾶγμα. »

« Ως εἶχεν εἴπῃ ο Σταμάτης, ὅλη η οικογένεια ἀπῆλθε μετά τὸ πρόγευμα ἄλλ' η Πετρίνα, ήτις έμεινεν έν τῷ δωματίῳ της μέχρι τῆς ἐσπέρας, δέν προσεκλήθη υπό του κ. Βουλφράν ἴ- μονος δέ ὀλίγον πρό τῆς δύσεως ο Στα- μάτης ἔλθων τῆ είπεν ότι ο κύριός τη παρήγγελλε να εἶνε ἐτοίμη να τον συ- νοδεύσῃ την ἐπαύριον τὸ πρῶτὸν κατά την συνήθη ὄραν.

« Θέλει να ἀρχίσῃ πάλιν την εργα- σίαν, ἀλλὰ θα εἰμπορέσῃ ; Θὰ ήτο καλ- λίτερα, διότι η ἐργασία εἶνε η ζωὴ του. »

Τὴν ἐπιούσαν κατά την ὠρισμένην ὄραν, ὡς πᾶσαν πρῶτιαν ήτο ἐτοίμη πε- ριμένουσα τὸν κ. Βουλφράν. Μετ' οὐ πολὺ τον είδεν ερχόμενον, βαδίζοντα κε- κυφὸτα και ὀδηγούμενον υπό του Στα- μάτη, ὅστις σιωπηλῶς ἐνευσε περίλυπος σημαίνων ότι διήλθε νύκτα κακήν.

« Η Χρυσούλα εἶν' ἐδῶ ; » ήρώτησε μετά φωνῆς ἠλλοιωμένης, περιλύπου και ἀδυνατοῦ ὡς παιδίου ἀρρώτου.

« Εκείνη προὐχώρησε μετά σπουδῆς. Ἐδῶ εἶμαι, κύριε.

— Ἄς ἀναβῶμεν εις την ἀμαξαν. Θὰ ήθελε να τον ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ δέν ἐτόλμησεν. Ἄμα καθίσας έν τῇ ἀμάξῃ κατεβλήθη και κλίνας την κεφαλὴν προς τὸ στήθος ουδεμίαν λέξιν είπε.

Κάτω τῆς κλίμακος του γραφεῖου ο Ταλουέλ ἴστατο ἐτοιμος να τον ὑποδε- χθῆ και να τον βοηθήσῃ να καταβῆ, ὅπερ και ἔπραξε.

« Ὑποθέτω ότι ἠσθάνθητε τον εαυτὸν σας ἀρκετὰ ἰσχυρὸν και ἠλθατε, είπε μετά φωνῆς συμπαθητικῆς, ήτις διεφῶ- νει προς την λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Καθόλου δέν ἠσθάνθη τον εαυτὸν μου ἀρκετὰ ἰσχυρὸν, ἀλλ' ἤλθον, διότι ὄφειλον να ἔλθω.

— Τούτο ήθελα να εἴπῳ και ἐγώ... »

Ο κ. Βουλφράν διεκοφεν αὐτὸν κα- λέσας την Πετρίναν να τον ὠδηγήσῃ εις τὸ γραφεῖόν του.

Μετ' ὀλίγον ἠνοήθη η ἀλληλογρα- φία, ήτις ήτο πολὺ ὀγκώδης, περιλαμ- βάνουσα ἐπιστολάς δύο ἡμερῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τούτου ο κ. Βουλφράν ἐκά- θητο σιωπηλῶς ὡς εάν ήτο κωφός και κοιμώμενος.

Μετά τὸ τέλος τῆς εργασίας ταύτης οι ὑπάλληλοι ἀπεχώρησαν και ἀπέμεινε μόνος ο κ. Βουλφράν μετά τῆς Πετρί- νας. Εφαινετο δέ ότι δέν ἀντελήφθη τουτο. Ἐπί πολλὴν δέ ὄραν ἐκάθητο ἀκίνητος ὡς λίθινον ἄγαλμα. Η Πε- τρίνα καθήμενη πρό του τραπέζιου της εἶχε καταληφθῆ υπό φόβου έν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς εκείνης σιγῆς.

Αἴφνης ο κ. Βουλφράν ἐκινήθη, ἐκά- λυψε τὸ πρόσωπον δια τῶν χειρῶν του και δια φωνῆς ἰσχυρᾶς ὡς συναισθανό- μενος ότι ήτο μόνος, ἢ μάλλον οὐδῶλος συναισθανόμενος ποῦ ήτο και τίνας ἠδύ-

ναντο να τον ἀκούσωσιν, ανεφώνησε »

« Θεέ μου, Θεέ μου, τί ἔπραξα και μ' ἐγκατέλειπες ! »

Και επανελήφθη η προτέρα σιωπή, ἀλλὰ ὀδυνηροτέρα και πενθημιωτέρα εις την Πετρίναν, ήτις ἐταράχθη σφόδρα υπό τῆς κραυγῆς του δυστήνου γέρον- τος, εἰ και δέν ἠδύνατο να μετρήσῃ ὅλην την ἔκτασιν και τὸ βάθος του ἀπελπι- σμοῦ ὃν η κραυγὴ εκείνη εφανέρωνε.

(Ἐπειτα συνέχεια) Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΗΣ ΚΙΚΗΣ

Η μικρὰ Κικὴ εἶχε λάθῃ ὡς δῶρον μίαν ὠραίαν κούκλαν, ἄσπρην και κόκ- κινην και ξανθὴν, με λακκίσκους εις τὰς ἐκ πορσελάνης παρειάς. Ουδέποτε κούκλα χαμογελωσα και παχουλή δέν εφάνη καλλίτερον πλασμένη δια να ζῆση εύτυχῆς και ἀγνοοῦσα ὅλα τὰ κακὰ του κόσμου τούτου. Ἄλλὰ δυστυχῶς η Κικὴ εἶχε μεγαλύτερους ἀδελφούς, οι ὅσοι, χωρὶς δια τουτο να εἶνε κακὰ παιδιά, διεσκέδαζον με κατεργαρίες και της ἐστρωναν ἕνα σωρὸν παιγνίδια. Συν- ἔλαβον λοιπὸν και την ἀτυχῆ ἰδέαν να κρεμάσουν την κούκλαν ἀπὸ τον ὕψηλό- τερον κλῶνον ἐνός δένδρου και να τρα- ποῦν κατόπιν εις φυγὴν.

Η καίμηνῃ η Κικὴ ήτο ἀδύνατον να φθάσῃ τον κλῶνον εκείνον, ὃ ὀρθὸς ἐκράτει αἰχμάλωτον την ἀγαπητὴν της κούκλαν. Τί να κάμῃ λοιπὸν ! Τὴν ἐβλεπε και ἔκλαιε. Τῆ εφαινετο μάλι- στω ότι και η κούκλα ἐκλαίει ἐπίσης ! ὦ, χωρὶς ἄλλο εἶχεν ὄρος περίλυπον, καθὼς εἶτεινεν έν ἀπελπισία τὰς χείρας προς την Κικὴν, ἀνάμεισ' ἀπὸ τὰ φύλ- λα ! Δυστυχῆς Κικὴ ! Τώρα ἤρχιζε να γνωρίζῃ τὰς θλίψεις και τὰς στενοχω- ρίας τῆς ζωῆς περί τῶν ὀπίσθων πολλὰ- κίς ἤκουσε να ὀμιλοῦν οι μεγαλύτεροί της. Καί η κούκλα της φεῦ ! τὴν ἠκο- λούθει εις την ὁδὸν αὐτὴν την τόσῳ κιν- δυνώδη... Καί ἐνόηκονεν ὀλονέν... Ἐτσι λοιπὸν θὰ την ἄφινεν ὅλην την νύκτα εις την φοβερὰν εκείνην θέσιν, μέσα εις τὸ σκότος και την σιγὴν τῶν δασῶν, να την ἐγγίζουσι αι πτέρυγες τῶν νυκτερί- δων και τῶν γλαυκῶν ; Ὅχι, η Κικὴ δέν ήτο δυνατόν να το ἀποφασίσῃ. « Θὰ μείνω κ' ἐγὼ να σου κρατήσω συντρο- φία, εἴλεγε προς την κούκλαν της, δέν θὰ σε ἀφήσω μονάχη ! »

Τὸ σπῆτι ήτο μακρὰ ἤξευρεν ότι ἀν ἐγύριζε να ζητήσῃ βοήθειαν, δέν θα την ἄφιναν πλέον να επιστρέψῃ την ἐσπέραν εκείνην και αὐτῆ δέν θα ἐνε- πιστεύετο εις κανένα ἄλλον την σωτή- ρίαν τῆς ἀγαπητῆς κούκλας. « Η Μαμά βέβαια δέν θα μπορούσε να ἔλθῃ η ἴδια, εσκέπτετο » τὰδέλφρα μου, τὰ κακὰ παι- διά, δέν θα θελήσουν με κανένῳ τρόπῳ

να εἰς τὸν πύργον, ήτις εἶνε ὀλίγον πρό τῆς δύσεως ο Στα- μάτης ἔλθων τῆ είπεν ότι ο κύριός τη παρήγγελλε να εἶνε ἐτοίμη να τον συ- νοδεύσῃ την ἐπαύριον τὸ πρῶτὸν κατά την συνήθη ὄραν.

« Θέλει να ἀρχίσῃ πάλιν την εργα- σίαν, ἀλλὰ θα εἰμπορέσῃ ; Θὰ ήτο καλ- λίτερα, διότι η ἐργασία εἶνε η ζωὴ του. »

Τὴν ἐπιούσαν κατά την ὠρισμένην ὄραν, ὡς πᾶσαν πρῶτιαν ήτο ἐτοίμη πε- ριμένουσα τὸν κ. Βουλφράν. Μετ' οὐ πολὺ τον είδεν ερχόμενον, βαδίζοντα κε- κυφὸτα και ὀδηγούμενον υπό του Στα- μάτη, ὅστις σιωπηλῶς ἐνευσε περίλυπος σημαίνων ότι διήλθε νύκτα κακήν.

« Η Χρυσούλα εἶν' ἐδῶ ; » ήρώτησε μετά φωνῆς ἠλλοιωμένης, περιλύπου και ἀδυνατοῦ ὡς παιδίου ἀρρώτου.

« Εκείνη προὐχώρησε μετά σπουδῆς. Ἐδῶ εἶμαι, κύριε.

— Ἄς ἀναβῶμεν εις την ἀμαξαν. Θὰ ήθελε να τον ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ δέν ἐτόλμησεν. Ἄμα καθίσας έν τῇ ἀμάξῃ κατεβλήθη και κλίνας την κεφαλὴν προς τὸ στήθος ουδεμίαν λέξιν είπε.

Κάτω τῆς κλίμακος του γραφεῖου ο Ταλουέλ ἴστατο ἐτοιμος να τον ὑποδε- χθῆ και να τον βοηθήσῃ να καταβῆ, ὅπερ και ἔπραξε.

« Ὑποθέτω ότι ἠσθάνθητε τον εαυτὸν σας ἀρκετὰ ἰσχυρὸν και ἠλθατε, είπε μετά φωνῆς συμπαθητικῆς, ήτις διεφῶ- νει προς την λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Καθόλου δέν ἠσθάνθη τον εαυτὸν μου ἀρκετὰ ἰσχυρὸν, ἀλλ' ἤλθον, διότι ὄφειλον να ἔλθω.

— Τούτο ήθελα να εἴπῳ και ἐγώ... »

Ο κ. Βουλφράν διεκοφεν αὐτὸν κα- λέσας την Πετρίναν να τον ὠδηγήσῃ εις τὸ γραφεῖόν του.

Μετ' ὀλίγον ἠνοήθη η ἀλληλογρα- φία, ήτις ήτο πολὺ ὀγκώδης, περιλαμ- βάνουσα ἐπιστολάς δύο ἡμερῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τούτου ο κ. Βουλφράν ἐκά- θητο σιωπηλῶς ὡς εάν ήτο κωφός και κοιμώμενος.

Μετά τὸ τέλος τῆς εργασίας ταύτης οι ὑπάλληλοι ἀπεχώρησαν και ἀπέμεινε μόνος ο κ. Βουλφράν μετά τῆς Πετρί- νας. Εφαινετο δέ ότι δέν ἀντελήφθη τουτο. Ἐπί πολλὴν δέ ὄραν ἐκάθητο ἀκίνητος ὡς λίθινον ἄγαλμα. Η Πε- τρίνα καθήμενη πρό του τραπέζιου της εἶχε καταληφθῆ υπό φόβου έν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς εκείνης σιγῆς.

Αἴφνης ο κ. Βουλφράν ἐκινήθη, ἐκά- λυψε τὸ πρόσωπον δια τῶν χειρῶν του και δια φωνῆς ἰσχυρᾶς ὡς συναισθανό- μενος ότι ήτο μόνος, ἢ μάλλον οὐδῶλος συναισθανόμενος ποῦ ήτο και τίνας ἠδύ-

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἡ χαρωπὴ Τριανταφυλλιά, ἡ μοσχουρισιμένη,
 Εἶπε μιὰ ἡμέρα ἔς τὸ ψιλὸ καὶ μαῦρο Κυπαρίσσι :
 « Πῶς σε λυπούμαι ! Ζοφερό, βαρὺ, συννεφιασμένο,
 Γιὰ νὰ φυτρῶνης μοναχὰ σὲ κοιμητήρι ἐπλάσθης.
 Ἐστὸ σκοτεινὸ σου πρόσωπο ταιριάζει αἰώνια πίκρα.
 Οὔτε λουλούδια, οὔτε καρπούς δὲν ἔχεις· καὶ δὲν εἶδαι
 Οὔτε καλὸ οὔτε εὐμορφο! — Μαζὶ ἴς ἀς τί γυρεύεις;
 Μαζὶ μὲ τῆς πεντάμορφος τοῦ ἡλίου θυγατέρες,
 Μέσα ἔς τὸν κῆπο; — Γύρισε πάλι ἔς τοὺς ἔρμους τάφους !

Γιὰ ἔδες κ' ἐμέ ! Πῶς μ' ἀγαποῦν, πῶς με θαυμάζουν ὅλοι !
 Εἶμ' εὐμορφὴ καὶ μοῦ το λέν Βασίλισσά τους μ' ἔχουν !
 Ὁ ἥλιος ποῦ με λαχταρᾷ καὶ ποῦ με καμαρώνει,
 Χρυσᾷ, θερμᾷ κ' ἀμέτρητα μοῦ στέλνει τὰ φιλιὰ του·
 Ἡ πεταλοῦδες μ' ἔρωτά με περιτριγυρίζουν.
 Τὰ τρυφερά στενάγματα τῆς αἴρας με χαϊδεύουν·
 Καὶ βράδυ-βράδυ ποῦ ἀρχινᾷ νὰ τραγουδῇ τ' ἀπδόνι,
 Ἐστὴ μοσχουρίσιτη δροσιὰ τὰ λουλουδιὰ μου λούζω...
 Τέτοια ζωὴ, τέτοιες χαρὲς περνῶ καὶ δοκιμάζω !
 Μὰ πῶς γιὰ σέβανε, δλ' αὐτά, φτωχὸ μ' οὐ Κυπαρίσσι,
 Εἶν' ὄνειρα καὶ ψέμματα, τὸ βλέπω... Ἐ, ἡ δική σου
 Ἡ Τύχη εἶνε ἀλλοιώτικη ! Γιατί ὁ Θεὸς ποῦ δίνει
 Πάντα μαζὶ τὴν εὐτυχιά μὲ τὴ μορφιά ἐδῶ-κάτω,
 Σὲ στέρνεσε καὶ ἀπὸ τὰ δύο, σὰ νάσουν ἀποπαῖδι ! »

Κ' εἶπε ἔς τὴν Τριανταφυλλιά γλυκὰ τὸ Κυπαρίσσι :
 « Τὸ ξέρω πῶς εἶμ' ἄσχημο, πικρὸ καὶ λυπημένο...
 Μὰ τὸ λουλούδι, ἡ εὐωδιά, ἡ ἀνοιξι κ' ἡ ἀγάπη
 Δὲν κάνουν ὅλη τὴ ζωὴ κ' οὔτε ποῦ ζοῦν αἰώνια !
 Τῆς Πίκρας εἶμαι σύμβολο, τῶν Πεθαμένων φίλος,
 Ὅλων ἐκεῖνων ποῦ ξεχνοῦν μὲς ἔς τῆς χαρὲς οἱ ἄλλοι !
 Ὅμως δὲν εἶν' ἀτέλειωτο γι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μου πένθος
 Κ' ἔχει χαρὲς, ποῦ βέβαια εὐ δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσης.
 Γιατί κανένα πλάσμα Τοῦ ὀπάνσοφος Πατέρας
 Ἐστὸν κόσμῳ δὲν το ἀπόκλειδεν ἀπὸ τὴν Εὐτυχία !

Τὴν ἀγαπῶ τὴν Τύχη μου καὶ ἄς τὴν νομίζης μαῦρη !
 Τὸ χιόνι ἔχω γιὰ ἥλιο μου, γι' ἀνοιξὶ τὸ χειμῶνα...
 Μέσα σὲ θήκη πράσινη, κρυμμένη μὲς ἔς τὸ χιόνι,
 Ἐνα σπιρὶ θεόσταλτο, ἀργά-ἀργά ὠριμάζω—
 Ἐνα σπιρὶ πολὺτιμο γιὰ τὰ φτωχὰ πουλάκια,
 Ποῦ τὸ χειμῶνα θενὰ βροῦν σὲ μένα τὴν τροφὴ τους.
 Νῆξερές πόσων εὐτυχιὰ μοῦ φέρνουν τὰ καυμένα !
 Καὶ τὰ μικρὰ τοιμπήματα ἐκεῖνα πῶς μ' ἀρέσουν,
 Κ' ἄς με πλῆγόνουν ! Ζωηρὰ σπουργίτια, σουσουράδες,
 Καὶ σπῖνοι καὶ καλόγιαννοι καὶ τρυφερὰ μυγοῦδια,
 Ἐρχονται ὅλα καὶ σκορποῦν τὸ χιόνι ἀπ' τὰ κλαδιὰ μου.
 Τ' ἀφίνω... παραδίνουμαι ἔς τὸ πεινασμένο πλῆθος...
 Τὴν πεινὰ τοὺς τὴν ξεγελοῦν μὲ τὰ σπιρὰ που βροῦν...
 ὦ, τί χαρὰ ! ἐδόθηκάν γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα.
 Τέτοια ἡ ζωὴ μου ! Εἶνε γλυκεῖα ὅταν κάθε ζωὴ ἄλλη !
 Γιατί, καλὴ Τριανταφυλλιά, ἔπερθε ἀδελφὴ μου,
 Νὰ κάνης ἄλλους εὐτυχεῖς—αὐτὸ θὰ πῆ Εὐτυχία !

(Παράφρασις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ !

« Ὅχι ! δὲν θέλω ! ὄχι ! δὲν θέλω !
 Μπᾶ ! Καλέ, ποῖος μίλει ἔτσι ;
 Ἄ ! Ὁ κύριος Μπέμπης.
 Τώρα μόλις ἐξύπνησε καὶ ἤρχισε τὴν
 αἰωνίαν ἐπώδυν του : Ὅχι, δὲν θέλω !
 Καὶ τί δὲν θέλει λοιπόν; Τώρα δὲν θέ-
 λει νὰ σιγουριθῇ ἄργότερα δὲν θέλει νὰ
 φάγῃ τὴν σοῦπᾶν του· κατόπι δὲν θέλει νὰ
 τακτοποιήσῃ τὰ παιγνιδιά του· ὕστερα δὲν
 θέλει νὰ πῆ «εὐχαριστῶ» ἢ «ὅπως ἀγα-
 πᾶτε», ἄλλοτε νὰ σηκώσῃ ἓνα βιβλίον ποῦ
 ἔρριψε κάτω ἐπίτηδες, νὰ πᾶσῃ νὰ βα-
 σανίξῃ τὴ Λιλίνα κτλ. κτλ. Τέλος
 πάντων, κάθε φορὰ ποῦ πρόκειται νὰ
 ὑπακούσῃ, ὁ κύριος Μπέμπης, χω-
 ρὶς κἂν νὰκούσῃ καλὰ-καλὰ τί του ζη-
 τοῦν, ἐπαναλαμβάνει τὸ δὲν θέλω
 του. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ὑπακούσῃ,
 ἀναγκάζει τοὺς ἄλλους νὰ θυμῶνουν, νὰ
 φοβερίζουν, νὰ τιμωροῦν, ἕως οὗ συγκα-
 τατεθῇ νὰ ὑποκύψῃ. Ἄρα γε δὲν θὰ ἦτο
 πολὺ πλέον εὐχάριστος καὶ διὰ τοὺς ἄλ-
 λους, καὶ διὰ τὸν Μπέμπην πρῶτον, ἂν
 το ἔκαμνεν ἐξ ἀρχῆς καὶ οἰκειοθελῶς ;
 Ταῖς προάλλαις ἡ γιαιγιά του ἤθελε
 νὰ του προσφέρῃ ἓνα κουφέτο.
 «Μπέμπη, τῷ εἶπεν, ἔλα νὰ ἰδῆς.
 — Ὅχι, δὲν θέλω ! ἀπήντησεν ἀμέ-
 σως ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε καὶ
 δὲν εἶχε διαθέσει, ὅπως πάντοτε, παρὰ
 νὰ κάμνῃ ὅ,τι τοῦ ἐκάμνιζε.
 — Πῶς; δὲν θέλεις κουφέτα; εἶπεν
 ἡ γιαιγιά του, φυλάττουσα κάλιν τὸ κου-
 φέτον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν μπομ-
 πονιέραν. Πολὺ καλὰ, φίλε μου· δὲν
 θὰ σου δώσω. Μὴν ἀνησυχῆς. Δὲν ἔχω
 σκόπον νὰ σε ἐνοχλήσω διόλου. »
 Ὁ Μπέμπης, ἰδὼν περὶ τίνος ἐπρόκει-
 το, ἔσπευσε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν καρέ-
 κλα του καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν γιαι-
 γιά του.
 «Θέλω ! Θέλω !» ἔλεγε τώρα μὲ
 ὕψος παρακλητικόν.
 Ναι, ἀλλὰ ἦτο ἀργὰ καὶ τὸ κουφέ-
 τον ἔμεινε ἥσυχον εἰς τὴν θήκην του...
 Ποῖός τὴν ἔπαθε; Ὁ κύριος Μπέ-
 μπης ! Ὑπεσπῆθη ἄλλην φορὰν νὰ ὑ-
 πακούσῃ ἀλλὰ δὲν ἤρχισε δυστυχῶς ἀπὸ
 τὴν ἀμέσως προσεχῇ εὐκαιρίαν.
 Ἀνωφελές καὶ περιττὸν νὰ ζητήσῃ
 τις καμμίαν χάριν ἀπὸ τὸν Μπέμπην.
 Δὲν εἶνε διατεθειμένος νὰ κάμῃ τίποτε,
 τὸ παραμικρὸν, εἰς κανένα. Ἄς τον
 παρακαλῇ ὅσον θέλει ἡ θεία του νὰ τῆς
 πιάσῃ τὸ κουβάρι ποῦ ἐκύλισε κάτω ἀπὸ
 τὴν καρέκλα πλησίον του· ἄς του λέ-
 γῃ ὁ παππούς νὰ κλείσῃ τὴν πόρταν
 ποῦ τὴν ἄφησεν ἀνοικτὴν ἄς του ζητῇ
 ἢ μαμά του νὰ τῆς φέρῃ κοντὰ ἓνα σακ-
 μνὶ γιὰ τὰ ποδάρια τῆς ! Τίποτε ἐν-
 νέα φορὰς ἔς τὰς δέκα ὁ Μπέμπης θά-
 ποκριθῇ : « Ὅχι ! δὲν θέλω ! »

Ὅποτε, τί θὰ συμβῇ ἂν ὁ Μπέμπης
 ἐξακολουθήσῃ ;
 Ὅταν ὁ Μπέμπης θελήσῃ νὰναβῇ εἰς
 τὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ του, θὰ τῷ ἀ-
 ποκριθῇ καὶ αὐτός « Ὅχι, δὲν θέλω ! »
 Ὅταν ὁ Μπέμπης θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν
 θεϊάν του ἢ ἀπὸ τὴν μαμά του νὰ τῷ διη-
 γηθῶσι κανένα παραμῦθον—ἢ θεάτου καὶ
 ἢ μαμά του θὰ ἀναγκασθῶν καὶ αὐταὶ
 νὰ τῷ εἰποῦν : « Ὅχι ! δὲν θέλω ! »

Καὶ δικαιοτάτα !
 Ἄ, Μπέμπη ! Γιὰ συλλογίσου καλὰ !
 Δὲν εἶνε χίλιες φορὲς καλλίτερα νὰ
 εἶνε κανεὶς ἀγαπῆτός ; Καὶ ὅμως κανεὶς
 δὲν θὰ σ' ἀγαπήσῃ, ἂν γίνῃς δύστροπος
 καὶ ἐγωιστής. Ὅχι ! Ὅχι, παιδί μου.
 Νὰ διορθωθῆς ὅσον εἰμπορεῖς γρηγο-
 ρῶς καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλω νὰκούω
 ἀπὸ τὸ βοδοκόκκινον στοματάκι σου παρὰ :
 « Ναί ! Εὐχαριστῶς ! »

ΜΕΤΑ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀποστέλλεται πρὸς τοὺς ἡμε-
 τέρους συνδρομητὰς *Δελτίον ἐγγραφῆς εἰς τὴν « Διά-
 πλάσι »* διὰ τὸ ἔτος 1896. Ὑπεθυμίζομεν ὅτι ὁ ἔρος τῆς
 προπληρωμῆς εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀπαραβάτος· διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες
 νὰ λαμβάνωσι τὴν « Διάπλάσι » καὶ κατὰ τὸ προτεχὲς 18ον αὐτῆς
 ἔτος 1896, παρακαλοῦνται νὰ σπεύσωσιν νὰ μας ἐπιστρέψωσιν τὸ *Δελ-
 τίον τῆς ἐγγραφῆς*, συμπεπληρωμένον καὶ συνοδευόμενον μετὰ τοῦ
 ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς τῶν (δραχ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ.
 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν) ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, πρὸς ἀποφυγὴν δια-
 κοπῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου τῶν πάντως δὲ πρὸ τῆς 15ης Ἰα-
 νουαρίου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων,
 ἧτις θὰ γίνῃ τὴν 16ην Ἰανουαρίου, καθ' ἓν τρόπον εἰς τὰ δύο προη-
 γούμενα φύλλα ἐδηλώσαμεν.
 Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἢ
 τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς· ἐλλείψει δὲ τοιαύτης διὰ χαρτονομισμάτων
 παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων
 ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς συστημένης
 ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἕκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε
 δεκτὰ καὶ εἰς γραμμοτόσημον παντὸς Κράτους.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΝ

Ἐπὶ πολλὰς ἤδη ἡμέρας ἐπλέομεν
 τὸν Εἰρηνηκὸν Ὠκεανόν, ὅτε διεκρίνα-
 μεν μακρόθεν μίαν νῆσον σακχαρίνην,
 μὲ ὄρη ἀπὸ κομπόσταν, μὲ βράχους ἀπὸ
 καραμέλων καὶ κόντινον καὶ μὲ ποτα-
 μούς ἀπὸ σιρόπιον, διαβρέχοντας τὴν πε-
 διάδα. Οἱ κάτοικοι, οἱ ὁποῖοι ἐξαιρετι-
 κῶς ἠγάπων τὰ γλυκὰ, ἔλειγον ὅλους
 τοὺς δρόμους καὶ ἐμύζων τὰ δάκτυλά
 των, ἀφ' οὗ πρῶτόν τα ἐβύθιζον εἰς τοὺς
 ποταμούς. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ δάση
 ἀπὸ ὑπερύψηλα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἀντὶ
 ὀπωρῶν παρήγον γλυκίσματα, πλακοῦν-
 τια καὶ κολλύρια, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνεμος
 ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τῶν περιηγητῶν,
 ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν το εἶχαν ἀνοικτόν.
 Ἐπειδὴ ἡ ὑπερβολικὴ γλυκύτης ἐπὶ
 τέλους μᾶς ἐφάνη ἀνοστος, ἤθελησαμεν
 νὰ μεταδῶμεν εἰς καμμίαν ἄλλην χώ-
 ραν ὅπου θὰ μας ἦτο δυνατόν νὰ εὐρω-
 μεν ὀρεκτικώτερα ὅπωςοῦν φαγητὰ. Μᾶς
 διεβεβαίωσαν λοιπὸν ὅτι εἰς ἀπόστασιν
 δέκα λευγῶν ἐκεῖθεν ὑπῆρχε μία ἄλλη
 νῆσος εἰς τὴν ὁποίαν συνήντα τις μεταλ-
 λεῖα χοιρομηρίων καὶ λουκανίκων, τὰ

ὁποῖα ἀνέσκαπτον ὅπως ἄλλοῦ τὰ χρυ-
 σωρυχεῖα. Ὑπῆρχον ἐπίσης ρύακες ἀπὸ
 σάλτσαν κρομμύδων καὶ ντομάτας. Ἐβρε-
 χεν οἶνον ἐρυθρὸν, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο
 ἄσχημος, τὰς δὲ ὠραίας ἡμέρας ἢ πρωῒν
 δρόσους ὁμοίαις πάντοτε μὲ οἶνον Ἐλ-
 ληνικὸν ἢ τοῦ Ἁγίου Ἀλευρεντίου. Διὰ
 νὰ μεταδῶμεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην παρ-
 ελάβομεν ἐκ τοῦ λιμένος ἐκείνης ἐκ τῆς
 ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσωμεν δώ-
 δεκα ἀνθρώπους ἐξαιρετικοῦ πάχους τοὺς
 ὁποῖους εἶχομεν ἀποκοιμίσει ἐφύσων
 τόσον ἰσχυρῶς ἐν ᾧ ἐρογγαλίζον, ὥστε
 ἀμέσως τὰ ἰστία μας ἐκολλώθησαν ἀπὸ
 ἄνεμον εὐνοϊκώτατον. Μόλις ἐφθάσαμεν
 εἰς τὴν ἄλλην νῆσον, ἐβρομεν ἐπὶ τῆς
 παραλίας ἐμπόρους οἱ ὁποῖοι ἐπώλουν
 δρεξίν, διότι συχνὰ ἔλειπε φαίνεται ἐν
 μέσῳ τῶν καλομαγειρευμένων φαγη-
 τῶν. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἐπώ-
 λουν ὕπνον. Ἡ τιμὴ ἦτον ὀρισμένη τό-
 σον τὴν ὥραν ἀλλὰ ὑπῆρχον καὶ ὕπνοι
 πολὺ ἀκριβότεροι οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δὲ
 σχετικῶς μὲ τὰ ὄνειρα τὰ ὁποῖα ἤθελε κα-
 νεῖς νὰ ἰδῇ. Τὰ ὠραιότερα ὄνειρα ἦσαν καὶ

νάνεβοῦν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον παρὰ
 αὖριον τὸ πρωῒ. Ἐως τότε, πόσα δυ-
 στυχήματα μπορεῖ νὰ συμβοῦν εἰς τὴν
 ἀτυχῆ μου κέρην ! Ἡ δροσιὰ θὰ ξε-
 βάψῃ ὅλα τῆς τὰ ὠρατὰ χρώματα, οἱ
 πονηκοὶ θὰ φάγουν τὸ ἀχυρένιο τῆς κα-
 πελάκι καὶ φαντάζομαι πλέον τί φόβον
 θὰ τον ἔχῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην !
 Καὶ ἡ Κικὴ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ
 κάτω ἀπὸ τὸ ὑπερύψηλον δένδρον. « Ἄλ-
 λοῖμονον ! ἀνέκραξεν ἡ μαμά λέγει
 πάντα ὅτι κανένας δὲν παθαίνει κακὸ,
 δὲν τιμωρεῖται, χωρὶς νὰ το ἀξίξῃ...
 Ἐγὼ ὑποφέρω τόσο... καὶ ὅμως δὲν
 βλέπω εἰς τί ἔπαυσα. »

Ἐξαφνα ἐκτύπησε τὸ ἓνα χέρι μὲ τὸ
 ἄλλο καὶ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ :
 « Θυμοῦμαι ! Θυμοῦμαι ! Ἐπεριέ-
 λασα τὴν καίμενὴν τὴν πάπια ποῦ εἶχε
 πονεμένο τὸ ἓνα τῆς πόδι. Τί ἄστεϊα ποῦ
 ἔτρεχε ὅταν τὴν ἐκυνηγοῦσαν ἡ ἄλλες
 νὰ τὴν τοιμπήσωσιν ! Ἐγέλασα καὶ εἶνε
 ἄσχημο πρᾶγμα νὰ γελάῃ κανεὶς μὲ τῆς
 πάπιες ποῦ ὑποφέρουν. Ἄν τώρα μὲ
 ἐπερίπαϊζε κανένας ἐμέ ;... »

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς ἡ μι-
 κρὰ Κικὴ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν
 πάπιαν.

Σχεδὸν ἀμέσως ἠγέρθη ἄνεμος ἔλα-
 φρός, ὁ ὁποῖος ἔσειε τὰ δένδρα καὶ
 ἀπέσπασε τὴν κούκλαν ὄχι ἀποτόμως,
 δόξα τῷ Θεῷ, ἀλλὰ σιγά-σιγά καὶ ὡς
 διὰ χειρὸς ἐπιτηδείας. Ἀπὸ κλώνου εἰς
 κλώνον ἔπεσαν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἡ Κι-
 κή, ὅταν τὴν ἐσῆκωσε, καλύψασα αὐ-
 τὴν διὰ φιλημάτων, παρετήρησεν ὅτι
 δὲν ἔφερον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμυχήν.
 (Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κάμε τοὺς ἀνθρώπους ὅλους, Θεὲ
 μου Παντοδύναμε, νὰποτελέσωσιν μίαν
 μόνον μεγάλην οἰκογένειαν ἀδελφῶν !
 κάμε τους νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν οὔτε
 ἐξαιρέσεις, οὔτε ὅρια εἰς τὰ αἰσθήματα
 τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν συμπαθείας· ἕνα
 ἕκαστος, ἐν μιᾷ λέξει, συντελῇ εἰς τὴν
 γενικὴν ἀρμονίαν, ἀφοσιούμενος εἰς πάν-
 τας· διότι διὰ πάντας καὶ διὰ πάντα
 ὑπάρχει θεοὺς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἄν-
 θρώπου : καὶ διὰ τὸ ἄτομον, καὶ διὰ
 τὴν οἰκογένειαν, καὶ διὰ τὴν πόλιν, καὶ
 διὰ τὴν πατρίδα, καὶ διὰ τὸν κόσμον
 καὶ διὰ τὸ σύμπαν !

τά πλέον ακριβά. Ἡγόρασα ὅσον εὐάρεστα μοι ἐπέτρεπον τὰ χρήματά μου καί, ἐπειδή ἤμουν κουρασμένος, ὑπῆγα κατ' ἀρχάς νὰ κοιμηθῶ. Ἄλλα μόλις ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου ἤκουσα ἕνα μέγαν κρότον· ἐφοβήθη καὶ ἐκάλεσα εἰς βοήθειαν. Μοι εἶπον ὅτι ἡ γῆ ἠνοίγετο. Ἐνόμισα ὅτι ἐγάθην· ἀλλὰ με καθυσάχασαν εἰπόντες μοι ὅτι οὕτως ἠνοίγετο καθ' ἑκάστην νύκτα καὶ καθ' ὠρισμένην ὥραν διὰ τὴν ἐμέστη μετὰ μεγάλης δυνάμεως ζέοντος ρύακος σοκολάτας ἀναλελυμένης καὶ διαφόρων ἄλλων ποτῶν. Ἡγέρθη ἐν σπουδῇ διὰ νὰ λάβω ἐξ αὐτῶν ἡσαν ὠραιότερα. Κατόπιν κατεκλίθη ἐκ νέου καὶ εἰς τὸν ὑπνον μου μοι ἐφάνη ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ἦτο κρυστάλλινος, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐτρέφοντο δι' ἀρωμάτων ὁσάκις ἤθελον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσωσιν ἢ χορεύοντες, οὔτε νὰ ὀμιλήσωσιν ἢ ἄδοντες· ὅτι εἶχον πτέρυγας διὰ νὰ διασχίζωσι τοὺς αἰθέρας καὶ περὺγια διὰ νὰ διέρχωνται τὰς θαλάσσας. Ἄλλα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦναπτον εὐκολώτερον ἀπὸ ἴσκα, μόλις δὲ τοὺς ἤγγιζέ τις καὶ ἀμέσως ἔπερναν φωτιά. Ἐφλογίζοντο ὡς θρυαλλίδες καὶ δὲν ἠδύναμιν νὰ κρατήσω τοὺς γέλωτας βλέπων πόσον ἦσαν εὐέξαπτοι. Ἡθέλησα νὰ ἐρωτήσω ἕνα ἐξ αὐτῶν διατὶ ἐραίνετο τόσο ζωνρός. Μοι ἀπεκρίθη δὲ δεικνύων μοι τὸν γρόνον ὅτι οὐδέποτε ὠργίζετο.

Μόλις ἐξύπνησα ἦλθεν εἰς ἐμπορος ὀρέξως νὰ με ἐρωτήσῃ τί πράγμα ἤθελα νὰ ὀρεγθῶ προτείνων μοι μάλιστα νὰ μοι πωλήσῃ τεχνητοὺς στομάχους διὰ νὰ τρώγω, ἂν ἤθελα, ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐδέχθη τὴν πρότασίν του. Ἀντὶ τῶν χρημάτων τὰ ὅποια εἶχα, μοι ἔδωκε δώδεκα θυλακίδια ἀπὸ τὰ φ τ ἄ ν τὰ ὅποια, καθὼς με συνεβούλευσε θὰ ἔφερον ἐπάνω μου, καὶ θὰ μοι ἐχρησίμευον ὡς δώδεκα στόμαχοι, ὥστε νὰ εἰμπορῶ ἀκόπως νὰ χωνεύσω δώδεκα μέγαν γεύματα ἐντὸς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Μόλις τὰ ἐπῆρα λοιπὸν αὐτὰ τὰ δώδεκα θυλακίδια, ἤρχισεν νὰ με καταλαμβάνῃ πείνα δριμυτάτη. Διῆλθον τὴν ἡμέραν μου με δώδεκα ἐξαΐσια γεύματα. Μόλις ἐτελείωνε τὸ ἕνα, ἡ πείνά με κατελάμβανεν ἐκ νέου, ἀλλὰ δὲν τῆ ἄφρα καὶ ἰόν νὰ με βασανίσῃ. Ὅμως παρετηρήθη, ἐπειδὴ ἡ πείνά μου ἦτο ἀπληστος καὶ ἀκοίμητος, ὅτι δὲν ἔτρωγα με τὴν δέουσαν λεπτότητα καὶ τάξιν· καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ τὰ προσέχον αὐτὰ πολὺ, διότι εἶνε λεπτότατοι καὶ καθαρώτατοι. Τὸ ἐσπέρας κατεκλίθη κατὰ κόπον, ἀφ' οὗ διῆλθον τὴν ἡμέραν ὅλην πρὸ τῆς τραπέζης· ἕκαμα δὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ διέλθω τὴν ἐπομένην κατὰ τρόπον ὅπως διάφορον, νὰ μὴ ζητήσω ἄλλην τροφήν, παρὰ εὐδίας. Εἰς τὸ πρόγευμα μοι ἔδωσαν ἄνθη πορτοκαλέας· εἰς τὸ γεῦμα πολυάνθημα μεξικανικά, τὸ ἀπόγευμα κρῖνα, τὸ δὲ ἐσπέρας μοι ἔδωκαν νὰ δειπνήσω παμμέγιστα κἀνίστρα γεμάτα ἀπὸ ὅλα ὁμοῦ τὰ εὐώδη φυτὰ καὶ μαζὶ με αὐτὰ φιαλίδια παντομοῦσικῆ ἀρωμάτων. Τὴν νύκτα εἶχα δυσπεψίαν ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τῶν θρεπτικῶν εὐωδιῶν. Τὴν ἐπομένην ἐνήστευσα διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν κόπωσιν ὅλων αὐτῶν τῶν κοιλιακῶν ἀπολαύσεων.

Μοι εἶπον κατόπιν ὅτι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὑπῆρχε πόλις περιεργότατη· μοι ὑπεσέθησαν δὲ νὰ με φέρουν ἐκεῖ δι' ὄχηματος ὅπως πρωτοφανοῦς. Με ἐκάθισαν εἰς μικρὰν ἔδραν ξυλίνην, ἐλαφροτάτην, κεκοσμημένην διὰ μακρῶν πτερῶν· προσέδεσαν δὲ εἰς τὴν ἔδραν ταύτην με σχοινία μετὰξιν τέσσαρα πτηνά, μέγαν ὡς στρουθοκάμηλοι, με πτέρυγας ἀναλόγους πρὸς τὸ σῶμά των. Καὶ τὰ πτηνὰ ταῦτα ἀπέπτησαν. Διηύθυνα τὰ ἡνία, καθὼς μοι εἶπον, πρὸς ἀνατολάς. Ἐβλεπα ὑπὸ τοὺς πόδας μου ὄρη ὑψηλά, ἐπετώμεν δὲ τόσον ταχέως, ὥστε δὲν ἤμποροῦσα σχεδὸν νὰναπνεύσω. Εἰς διάστημα μιᾶς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν περιφέρῃ πόλιν.

Ἦτο ὅλη μαρμαρίνη καὶ μεγάλη τρεῖς φορὰς ὡς οἱ Παρίσιοι. Ὀλόκληρος ἀπετελεῖ μίαν κατοικίαν. Εἶχε εἰκοσιτέσσαρα μέγαν παλάτια, ὃν ἕκαστον ἦτο μέγαν ὡς τὸ μέγιστον παλάτιον τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῶν εἰκοσιτεσσάρων αὐτῶν παλατίων ὑπῆρχε ἕν εἰκοστὸν πέμπτον, ἐξ φορὰς μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὅλα τὰ δωμάτια τῆς κατοικίας ταύτης ἦσαν ἰσομεγέθη, διότι δὲν ὑπῆρχον βαθμοὶ καὶ τάξεις μετὰξὺ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Δὲν ἔδλεπέ τις οὔτε ὑπηρετάς, οὔτε ὄχλον, ἕκαστος ὑπηρετεῖ ἑαυτὸν, κανεὶς δὲν ὑπηρετεῖτο. Μικρὰ πνεύματα, οἱ Πόθοι, εὐκίνητα καὶ εὐπετῆ, παρεῖχον εἰς ἕκαστον αὐτοστιγμῆν, πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι. Μόλις ἐφθασεν ἕν τῶν πνευμάτων τούτων προσεκλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ μου λείψῃ τίποτε. Μόλις μοι ἔδιδε καιρὸν νὰ το ἐπιθυμῶ. Ἦρχισα μάλιστα νὰ αἰσθάνωμαι κόπωσιν ἀπὸ τοὺς νέους πόθους, τοὺς ὁποίους ἡ περὶ τὴν πραγματώσιν αὐτῶν εὐκολία ἐξῆπτεν ὁλονὲν ἐν ἐμοί, ἐνόησα δὲ, ἐκ πείρας τῶρα πλέον, ὅτι προτιμώτερον εἶνε νὰ παραιτηταί τις τῶν περιττῶν ἢ νὰ ἐπιθυμῇ ὁλονὲν καὶ νέα πράγματα χωρὶς νὰ δύναται νὰ σταματήσῃ διὰ νὰπολαύσῃ ἡσυχῶς ἐν οἰονδήποτε ἀγαθόν.

Οἱ κάτοικοι ἦσαν εὐγενεῖς καὶ εὐπροσῆγοροι. Μ' ἐδέχθησαν ὡς ἂν ἤμην κ' ἐγὼ εἰς ἐξ αὐτῶν. Μόλις ἤθελα νὰ ὀμιλήσω, ἐμάντευαν τί ἤθελα καὶ το ἕκαμαν, χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ ἐξηγηθῶ. Τοῦτο μ' ἐξέπληξε· παρετήρησα δὲ ὅτι οὐδέποτε συνωμίλουν ἀναμεταξύ των· ἀνεγίνωσκον τὰς σκέψεις των εἰς

τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλήλων, ὡς ἀναγινώσκει τις εἰς βιβλίον, ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ κρῦψον τὰς σκέψεις των, ἔκλειον ἀπλοῦστα τὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ των. Μ' ἔφεραν εἰς μίαν αἰθουσαν ὅπου εἶδικο μουσικῆ ἀρωμάτων. Συνεδύαζον τὰ ἀρώματα, ὅπως ἡμεῖς συνδυάζομεν τοὺς ἡχοὺς. Συνδυασμὸς ἀρωμάτων, τῶν μὲν ἰσχυροτέρων τῶν δὲ γλυκυτέρων, ἀπετελεῖ ἀρμονίαν γαργαλίζουσαν ἠδονικῶς τὴν ὄσφρησιν, ὅπως αἱ συναυλῖαι μας ἠδύνουν τὸ οὖς δι' ἡχῶν ὅτε μὲν βαρέων ὅτε δὲ ὀξέων. Εἰς τὴν χώραν ἐκείνην αἱ γυναῖκες ἄρχουσι τῶν ἀνδρῶν, αὐταὶ δικάζουν, αὐταὶ διδάσκουν, αὐταὶ πηγαίνουσι εἰς τὸν πόλεμον, οἱ ἄνδρες ψιμυθιοῦνται, καλωπιζονται, νήθουν, ράπτουν, κεντοῦν καὶ φοβοῦνται μήπως δαρῶσιν ἀπὸ τὰς γυναῖκας των, ἂν δέν τας ὑπακούσουν. Λέγουσι δὲν συνδβαινε οὕτω πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ὑπηρετοῦμενοι ὑπὸ τῶν Πόθων ἔγιναν τόσον ὀκνηροί, τόσον δειλοὶ καὶ τόσον ἀμαθεῖς, ὥστε αἱ γυναῖκες ἐθεώρησαν αἰσχρὸς τὸ νὰ μένουν ἀκόμη ὑπὸ τὸν ζυγὸν των. Ἐξηγέρθησαν λοιπὸν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διοικούν αὐταί.

Ἐκαμαν δημόσια σχολεῖα εἰς τὰ ὅποια αἱ πνευματώδεστεραι ἐξ αὐτῶν ἤρχισαν νὰ σπουδάζουν. Ἀφώπλισαν τοὺς συζύγους των· οἱ ὅποιοι διόλου δὲν δυσηρεστήθησαν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν· αὐταὶ ἀνέλαβον τὰς δίκας, αὐταὶ τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως, ἔθεσαν νόμους, τοὺς κατέστησαν σεβαστοὺς καὶ ἔσωσαν οὕτω τὸ κράτος, τὸ ὅποιο ἐκινδύνευσε νὰ καταστραφῇ ὀλοσχερῶς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν.

Ἐκ τούτων ὅλων συνεπέρανα ὅτι αἱ ἀπολαύσεις πᾶν αἰσθήσεων, ὅσον ποικίλαι καὶ ὅσον εὐκολοὶ καὶ ἂν εἶνε, διαφθείρουσι χωρὶς νὰ καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ. Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν ἀπὸ τὰς χώρας ἐκεῖνας, τὰς κατ' ἐπίφοιαν τερπνάς, ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα μου εὐρον εἰς τὴν ἡσυχον, τὴν φιλόπονον, τὴν ἠθικὴν καὶ ἐνάρετον ζωὴν, τὴν ὁποίαν διῆγον, εὐρον, λέγω, τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ὑγείαν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην θὰ ἐζήτησαν εἰς τὴν διαρκῆ καλοφαγίαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπολαύσεων.

(Ἐκ τῶν τοῦ FENELON)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΟΦΘΕΙΜΑΤΙΚΑ

1.

Ἄν θεὸς καλὴν ὑγείαν καὶ μακρὰ ζωὴν ἴδωσιν ἀποκοιμηθῆσαι, νὰ ξυπνῆς πρῶτ.

2.

Πρὸς μου ποίους φίλους ἔχεις, νὰ σου πῶ τί δρόμο τρέχεις.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ
(Συνέχεια· ἴσα σελ. 335)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Αἱ διακοπαὶ ἐτελείωσαν. Περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ἦτο ἡ εορτὴ τοῦ λοχαγοῦ, ἣτις ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς. Εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς οἰκογενειακῆς ἐκείνης εορτῆς συνετέλεσαν τὰ μέγιστα καὶ οἱ τέσσαρες ἀδελφοί· ὁ θεὸς τῶν συνεκινήτων βαθέως δὲ τοὺς εἶδε προχωροῦντας πρὸς αὐτὸν με μεγάλας ἀνθοδέσμας διὰ νὰ τῶ εὐχρηθῶσιν ἔτη πολλά.

Ἦρχισαν καὶ ἄλλιν τὰ μαθήματα. Οἱ ἀδελφοὶ διηθύνθησαν με ζῆλον εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον καὶ ἐπανεῦρον τὸν κ. Προβατᾶν με τὰς ἀπερισπωμένας του, τὸν κ. Ραπτᾶν με τὰ ἀπότριπτα φορέματά του καὶ τὴν κυρίαν Προβατᾶ, ἣτις ἐκλαυσεν ἐξ εὐτυχίας ἐπανιδούσα τὸν μικρὸν Παῦλον.

Ἦλθε καὶ ὁ Νοέμβριος· ὁ ἥλιος δὲν θερμαίνει πλέον ὡς πρότερον· ὁ ἀνεμος φυσᾷ ἐνίοτε παραδόξως περίεξ τῶν τοίχων τῆς παλαιᾶς οἰκίας, καὶ τὰ τελευταία φύλλα τοῦ φθινοπώρου, ἀποσπώμενα με ὀρμὴν ἀπὸ τὰ γυμνούμενα δένδρα, στρώνουσι τὸ ἔδαφος καὶ ἀποτελοῦσι κίτρινον, κινήτων τάπητα.

Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας γραμματοκομιστῆς ἔφερον ἐπιστολὴν ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος· ὁ πατὴρ τῶν παιδιῶν ἔγραψεν ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὸν θεῖον τοῦ λοχαγὸν ἐκφράζων εἰς αὐτὸν τὴν ἀπειρον ἐγνωμοσύνην του, διότι ἔδωκεν ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τὰ ὄρφανά. Ἀνηγγελλεν ὅτι ἐμελλε νὰ μείνῃ ἀκόμη ὀλίγον ἐξ αἰτίας σπουδαίων ὑποθέσεων. Μετὰ τὸ τέλος ὅμως αὐτῶν θὰ ἐσπευδε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν οἰκογένειάν του, τὴν πατρίδα του. Πόσους μῆνας ἐμελλε νὰ διαρκῆσῃ ἀκόμη ἡ ἀπουσία ἐκείνη; Ὁ γέρον ἄξιωματικὸς δὲν ἐφρόντισεν ἦτο τόσον εὐτυχῆς μετὰ τῶν παιδιῶν, ὥστε πᾶν ἄλλο ἐσυλλογίζετο, ἢ νὰ ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν καὶ τὰς εὐθύνας τῆς ἀνατροφῆς των.

Φαντάζεσθε τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν ὅτε ἔλαβον τὰς εὐαρέστους ἐκεῖνας εἰδήσεις.

Ὁ λοχαγὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀνελπίον του, τὰ δὲ παιδία ἔγραφαν ἀμέσως καὶ συναπέστειλαν πολλὰς σελίδας. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔγινεν αἰτία σπουδαίου ἐπεισοδίου ἐν τῷ βίῳ τοῦ μικροῦ Παύλου.

Ἐξέφηνε ὅτι ἠδύνατο νὰ γράψῃ τῶρα, ἐσκέφθη λοιπὸν ν' ἀποστείλῃ τὴν πρῶτην του ἐπιστολὴν καὶ ἐσκέφθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του.

Ἡ σπουδαία αὕτη ἀπόφασιν ἐλήφθη τῆς αὐτῆς ἐσπέρας μετὰ τῆς συγκοιτησεως τῆς θείας Συλδίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Αὐγουστίνᾳ κάμνει καλὰς τηγανίτες

νὰ χρησιμοποίησῃ τὸν καιρὸν πρὸς σύνταξιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης.

Ὁ Παῦλος ἐκοιμήθη με τὴν σκέψιν ταύτην καὶ ὅλην τὴν νύκτα ὠνειρεύθη τί ἐμελλε νὰ πράξῃ τὴν ἐπαύριον. Πρῶτα πρῶτα ἀπητέτο ὠραῖον γράψιμον, ἀντάξιον τῶν ἐπαίνων τοὺς ὁποῖους τῷ ἔδιδεν ἡ κυρία Προβατᾶ. Ἐντὸς τῆς μικρᾶς κεφαλῆς του, μυρία ἰδέαι συνεκροῦντο· ἀλλ' ἐξ ὅλων αὐτῶν δὲν ἀπετελείτο με σερᾶν καὶ με τάξιν ἡ ἐπιτολή. Τὸ παιδίον εἰς τὸ ὄνειρόν του ἀπετείνετο εἰς φανταστικὸν πρόσωπον. καὶ το παρεκάλει νὰ τον ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀμυγχανίαν εἰς τὴν εὐρίσκειτο.

— Ξεῦρες, τῷ ἔλεγεν ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γράψῃ κανεὶς ἕνα γράμμα; Ἄγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου, καὶ ὅμως δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ βάλω ἐστὴ σειρά ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα λόγια που ἐδιάβασα εἰς τὰ βιβλία.

Βεβαίως ὁ Παῦλος ἠδύνατο νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τί τῷ ἔλεγεν ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία του· «Πατέρα, σ' ἀγαπῶ πολὺ, ἔλα γρήγορα νὰ σε φιλήσω καὶ νὰ σε σφίξω εἰς τὴν ἀγκάλην μου».

Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην του οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν πολὺ ἀπλοῖ, δὲν ἦσαν ἐπομένως ἄξιοι νὰ γραφοῦν εἰς τὴν πρὸς τὸν πατέρα του ἐπιστολὴν. Ἐνόμιζεν ὅτι αὕτη ἔπρεπε νὰ περιέχῃ φράσεις πομπώδεις με θαυμαστικὰ καὶ ἐπιφωνήματα.

Καὶ ὁ δυστυχῆς Παῦλος ἀφ' οὗ ἐχάρησεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ χάρτου τὴν ἡμερομηνίαν, ἐστάθη μὴ γνωρίζων πῶς ν' ἀρχίσῃ, ἐκβάλλων βαθεῖς στεναγμοὺς.

Ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς ἐφθασεν εἰς τὰ δάκρυα, εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν θείαν Συλδίαν.

— Θεῖα, τῇ εἶπε, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γράψω γράμμα· πρέπει νὰ περιμείνω νὰ μάθω περισσότερα.

— Παιδί μου, ὅταν ἔλθῃ ὁ πατέρας σου, δὲν θὰ τοῦ μιλήσῃς, ἐπειδὴ δὲν ξεῦρες πολλὰ γράμματα;

— Ὁ φίλος μου Μικρὸς Ἰππεὺς μοῦ στέλλει ζωηροτάτην περιγραφήν τοῦ ταξιδίου του. Τὴν ἀνέγνωσα με μεγάλην μου εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω δὲν εἰμπορῶ, ὄχι. Αὐτὸ τὸ εἶπαμε χιλιάκις. Ἄμα μεγαλώσῃ κανεὶς καὶ μάθη πολλὰ, τότε ἤμπορεῖ νὰ γράψῃ διὰ τὴν «Διάπλασιν».

Ἐφριξά, ἐφριξά, Ἐλικωνιάς Παρθένε, ἄμα εἶδα τὴν ζεσθὴ ἀπὸ τὸν χορὸν ἐξῆλθες εἰς τὸν ἐξώστην! Βλέπεις πόσον ἀκριβᾶ πληρῶναι, ὅποιος παραβαίνει τὰ ὑγιεῖνα παραγγέλματα; Ἀλλὰ θὰ μετενοήσῃς καὶ σὺ καὶ θὰ σε ἐλυπήθῃ ὁ Θεός· δι' αὐτὸ ἔγινες καλὰ τόσον γρήγορα, πρὸς μεγάλην μου χαρὰν.

Παρηγορήσου, φιλάτη Ἀνεμόνῃ τῆς Περτέλης· ἀντὶ τοῦ μυστιστορήματος τὸ ὁποῖον ζητεῖς, καὶ τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔχει δημοσιεύσῃ ἑλληνιστῆ, θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλο πολὺ πλέον εὐμορφον καὶ ἐνδιαφέρον. Θὰ ἴδῃς! Ἐλαβὸν τὰς ἀσκήσεις σου καὶ θὰ ἐκλέξω.

Ἐλληνίς Καλλιτέχνις, νὰ μὴ λησμονῆς νὰ γράψῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου κάτωθεν τοῦ ψευδωνύμου. Πῶς θέλεις νὰ ἐνθουσιάζῃς τόσα ὀνόματα καὶ τόσα ψευδώνυμα; καὶ πῶς νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι σὺ καὶ ὄχι ἄλλη εἶνε ἡ ὑπο-

καὶ πῶς με φωνάζει πάντα νὰ φάγω τὴν πρῶτην;

— Διατὶ ὄχι, παιδί μου; Αὐτὸ θὰ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ πατρός σου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο μίαν φορὰν μικρὸς καὶ ἀγαποῦσε τῆς τηγανίτες. Οἱ μεγάλοι ἐνθουσιάζονται με εὐχαρίστησιν πάντοτε τὰς μικρὰς αὐτὰς εὐχαρίστησεις, αἱ ὁποῖαι τότε εἶχον τόσον μεγάλην σημασίαν εἰς τὰ παιδικὰ τῶν χρόνια.

Ὁ Παῦλος περιχαρῆς ἔστρεψε καὶ ἔλαβε ἄλλιν τὴν γραφίδα. Ἐγραψε διὰ μιᾶς μίαν ἐπιστολὴν, ἣτις δὲν ἦτο βεβαίως ἐπιστολικὸν ἀριστούργημα, ἀλλ' ἡ ὁποία ἐξέφραζεν ἀρελῶς καὶ πιστῶς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ μικροῦ Παύλου πρὸς τὸν πατέρα του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Εὐγε, μικροὶ μου φίλοι! Δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι τὰς τρυφεράς καὶ εὐσιώστους ψυχὰς σας θὰ συνεκίνητο τὸ παράπονον τῆς καλῆς σας «Διαπλάσεως» καὶ ὅτι θὰ ἔμενον ἀναλλοίωτος ἡ πρὸς τὴν φίλην σας θερμὴ ἀγάπη, μολονότι τῶρα θὰ σας στοιχίζῃ ὀλίγον περισσότερον. Ἐλαβα πλῆθος ἐπιστολῶν με αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν· ἡ δὲ χαρὰ μου εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερα ποῦ βλέπω ὅτι ὅσον με ἀγαποῦν οἱ μικροί, τόσο με ἐκτιμῶν καὶ οἱ μεγάλοι. Ἰδοὺ π.χ. τί μου γράφει ὁ ἀγαπητός μου Λέων τῆς Ἀφρικῆς:

«Χθὲς ὅτε ἔλαβα τὸ νέον φυλλάδιόν σου, ἔτρεξα εἰς τὸν μπαμπᾶ διὰ νὰ τοῦ εἶπω τὰ νέα σου καὶ τοῦ εἶπα προσέτι ὅτι ἡ συνδρομὴ σου νῆξεσε.

— Καὶ πόσα ζητεῖ τῶρα; ἠρώτησεν ὁ μπαμπᾶς.

— Ἐπὶ δραχμάς, ἀπήντησα.

— Καὶ δεκαεστὰ νὰ γίνῃ ἡ συνδρομὴ, ἢ «Διάπλασις» δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι μας!

— Ἐγὼ συνεκινήθην πάρα πολὺ καὶ ἀμέσως ἔσπευσα νὰ σοῦ το γράψω».

Μικρὰ καὶ ἀγαπητῆ **Καρδερῖνα!** Εἶσαι ἡ πρῶτη γέτος ἡ ὁποία ἀνεπέσωσε τὴν συνδρομὴν σου. Σ' εὐχαριστῶ. Εἶθε νὰ ἔχῃς χιλιάδας καὶ χιλιάδας μιμητῆρας καὶ μιμητῆς!

Ὁ φίλος μου Μικρὸς Ἰππεὺς μοῦ στέλλει ζωηροτάτην περιγραφήν τοῦ ταξιδίου του. Τὴν ἀνέγνωσα με μεγάλην μου εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω δὲν εἰμπορῶ, ὄχι. Αὐτὸ τὸ εἶπαμε χιλιάκις. Ἄμα μεγαλώσῃ κανεὶς καὶ μάθη πολλὰ, τότε ἤμπορεῖ νὰ γράψῃ διὰ τὴν «Διάπλασιν».

Ἐφριξά, ἐφριξά, Ἐλικωνιάς Παρθένε, ἄμα εἶδα τὴν ζεσθὴ ἀπὸ τὸν χορὸν ἐξῆλθες εἰς τὸν ἐξώστην! Βλέπεις πόσον ἀκριβᾶ πληρῶναι, ὅποιος παραβαίνει τὰ ὑγιεῖνα παραγγέλματα; Ἀλλὰ θὰ μετενοήσῃς καὶ σὺ καὶ θὰ σε ἐλυπήθῃ ὁ Θεός· δι' αὐτὸ ἔγινες καλὰ τόσον γρήγορα, πρὸς μεγάλην μου χαρὰν.

Παρηγορήσου, φιλάτη Ἀνεμόνῃ τῆς Περτέλης· ἀντὶ τοῦ μυστιστορήματος τὸ ὁποῖον ζητεῖς, καὶ τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔχει δημοσιεύσῃ ἑλληνιστῆ, θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλο πολὺ πλέον εὐμορφον καὶ ἐνδιαφέρον. Θὰ ἴδῃς! Ἐλαβὸν τὰς ἀσκήσεις σου καὶ θὰ ἐκλέξω.

Ἐλληνίς Καλλιτέχνις, νὰ μὴ λησμονῆς νὰ γράψῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου κάτωθεν τοῦ ψευδωνύμου. Πῶς θέλεις νὰ ἐνθουσιάζῃς τόσα ὀνόματα καὶ τόσα ψευδώνυμα; καὶ πῶς νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι σὺ καὶ ὄχι ἄλλη εἶνε ἡ ὑπο-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωστέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Έν' Ελλάδι λσπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αΐόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Έν Αθήναις την 2—9 Δεκεμβρίου 1895

Έτος 17ον.—Αριθ. 48—49

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια: ίδε σελ. 337]

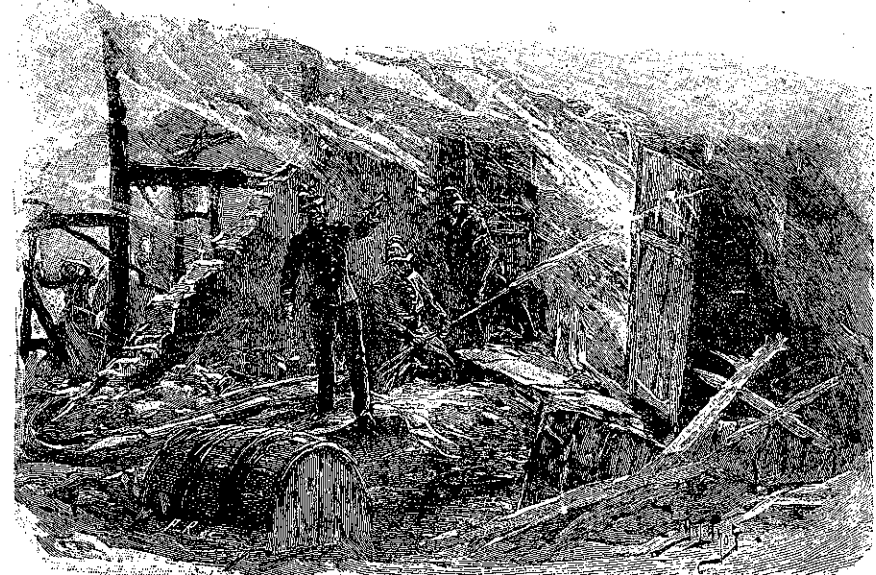
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

Η οικτρά αυτή κατάσταση του κ. Βουλφράν παρετάθη επί πολλὰς ημέρας, προσεβλήθη δὲ καὶ ἡ ὑγεία του, ἡ βρογχίτις ἐδεινώθη, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ παλμοί· καὶ ἀνεφάνη πνευμονικὴ συμφορῆσις, ἥτις ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ οἰκουρήσῃ. Τότε δὲ παρέδωκεν ὅλην τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργοστασίων εἰς τὸν Ταλουέλ θριαμβεύοντα ἤδη. Ταῦτα πάντα μετ' ἑλίγον κατεπολεμήθησαν, ἀλλ' ἡ ἥθικὴ κατὰπτωσις δὲν ἐβελτιώθη· μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας ὁ ἰατρός περὶ αὐτῆς καὶ μόνῃς εἶχεν ἀνησυχίας. Πολλὰκις ἡ Πετρίνα ἠθέλησε νὰ τον ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ὁ ἰατρός ἦτο ἀνδρῶπος βαρῦς καὶ δὲν ἐσκοτιζέτο νὰ διδῇ ἀπαντήσεις εὐκόλως εἰς περιέργους ἐρωτήσεις. Εὐτυχῶς ἦτο ὀμιλητικώτερος πρὸς τὸν Σταμάτην καὶ πρὸς τὴν διδασκαλίαν, ὡστε ἡ Πετρίνα τῇ μεσολαβήσει τῶν δύο τούτων κατεπάρνε τὴν σφοδρὰν ἀγωνίαν καὶ ταραχὴν τῆς.

«Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος περὶ τῆς ζωῆς του, ἔλεγεν ὁ Σταμάτης, ἀλλὰ ὁ ἰατρός θέλει νὰ ἰδῇ τὸν κύριον νὰ ζῆσῃ νὰ ἐργασθῇ.» Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σταμάτης ὅσον οἶόν τε συντομώτατα ἢ δὲ διδασκάλισσα ἦτο ὀλιγώτερον σύντομος. Ἐρχομένη εἰς τὸν πύργον νὰ παραδώσῃ μάθημα εἰς τὴν Πετρίναν ἐφλυῖραι ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν μετὰ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἔπειτα ἐπανελάμβανε προθύμως εἰς τὴν μαθήτριάν τῆς ὅσα εἶχε μάθῃ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κ. Βουλφράν· ἀείποτε δὲ κατέληγε διὰ τῆς συντόμου ταύτης παρατηρήσεως· «Ἀπαιτεῖται σφοδρὸς κλονισμὸς, κάτι τι τὸ ὅποσον νὰ κινήσῃ τὴν σταματήσασαν ἥθικὴν μηχανήν· διότι τὸ μέγα ἰατρικὸν εὐτυχῶς δὲν ἐβραύσθη.»

«Ἀλλὰ πῶς νὰ εὐρεθῇ τρόπος νὰ προκληθῇ ὁ ποθοῦμενος οὗτος σφοδρὸς κλονισμὸς; Ὁ κ. Βουλφράν ἐξηκολούθει μὲν ἄμετοχος καὶ ἀδιάφορος πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα· δὲν ἠθέλε νὰ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν οὔτε τὸν Ταλουέλ, οὔτε τοὺς ἀνεψίους του. Πρὸς δὲ τὸν Ταλουέλ ὅστις ἤρθε μετὰ σεβασμοῦ δις τῆς ἡμέρας πρῶτ καὶ ἐσπέραν ἠτῶν ὀδηγίας, ἀπήντα διὰ τοῦ Σταμάτη· «Ἄς πράξῃ ὅπως νομίζει καλλίτερον.»

«Ἄλλ' ἡ ἀπάθεια ὁμοῦς αὕτη δὲν τον ἐκάλυσε τῆς ταπεινῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων. Ὡς συνήθως, μετέβαινε

«Οἱ πυροσβέσται κατέκλυζον τὰ χαλάσματα» (Σελ. 346, στήλ. 6').

καθ' ἐκάστην ἐποχοῦμενος, τῆς Πετρίνας ὀδηγοῦσης τὸν δῖφρον. Ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ἦτο σιωπηλός, οὐδεμίαν δὲ ἀπάντησιν ἔλεγεν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς Πετρίνας περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὰ ἐργοστάσια, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤκουε τὴν ἔκθεσιν τῶν διευθυντῶν καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτούς·

«Καλλίτερα συνεννοηθῆτε μετὰ τὸν Ταλουέλ.»

Ἀλλὰ πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ κατάσταση αὕτη τῶν πραγμάτων;

Ἡμέραν τινα μετὰ μεσημβρίαν ἐπέστρεφον ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ Μαρωκούρ. Ὁ γηραιὸς ἵππος ἐβάδιζε τὸ ὑπναλέον βᾶδισμά του.

Ἀίφνης ἀκούεται σάλπισμα. «Σταμάτησε, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, φαίνεται σάλπισμα πυρκαϊῆς.»

Ὁ δίφρος ἐστάθη, τὸ δὲ σάλπισμα ἠκούσθη εὐκρινῶς. «Εἶνε πυρκαϊά, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν· βλέπετε τίποτε;

— Μαῦρον καπνόν.
— Πρὸς ποῖον μέρος;
— Φαίνεται ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα· δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω.

— Δεξιὰ ἢ ἀριστερά;
— Μᾶλλον ἀριστερά. »
Ἀριστερὰ ἦτο πρὸς τὸ ἐργοστάσιον. «Κάμε νὰ φθάσωμεν γρήγορα.»

Ὅτε δὲ ἐπλησίαζον, τὸ σάλπισμα ἠκούσθη ζωηρότερον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ιανουαρίου.

907. Αεξίγριφος.
Εἰς βασιλεὺς ὄνομα ἔδν ἐπιταχθῆ
Λαὸς τις οἰσοδῆποτε κ' ἐν μέσῳ των τεθῆ
Ἐν ἄρθρον, πάλιν βασιλεὺς εἰς φῶς θέλει ἀχθῆ.
Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀρχιερέων, τοῦ Μαθηματικοῦ.

908. Στοιχειόγριφος.
Βγάλε, λὰ καὶ βάλε νῦ
καὶ ἀμέσως θὰ φαῖν
πὸς ἐν σχῆμα στρογγυλὸ
γίνεται ποὺλὶ καλὸ.

909—911. Περιφρασῆς
Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφρασῶων
δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ὁ ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφος.
2. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ἀνατολῆς.
3. Ἡ τυρὴλ θεά.

912. Ἐφέλον

Οἱ μὲν σταυροὶ ν' ἀντικατα-
σταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡστε
ν' ἀναγνωσκαται καθέτις μὲν
τὸ ὄνομα ἀστέρος, ὀριζοντίως
δὲ τὰ ὀνόματα τριῶν νήσων τοῦ
Αἰγαίου. Εἰς δὲ τὴν θέσιν τῶν
στιγμῶν νὰ τεθῶσι γράμματα
ὡστε μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἀντι-
τοῦ σταυροῦ τεθέντος ν' ἀποτελέσῃ τῆς μὲν κα-
τωτάτης βαθμίδος τὸ ὄνομα ζώου, τῆς δευτέρας
οὐράνιον φαινόμενον, τῆς τρίτης ἐπίρρημα. καὶ
τῆς τετάρτης πτηνόν.

+++
+ . . .
+ . . .
+++
+ . . .
+ . . .
+++

915-918. Κακρωμένα ὀνόματα πόλεων
1. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ταπεινωθήσεται ὁ ὕψων
αὐτόν.
2. Μὴ ἐπαίνει σαυτόν.
3. Μηδέποτε ἐπὶ σαυτόν μέγα φρονήσεις.

916-917. Μεταμορφώσεσις.
1. Ὁ ἀετός δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀκρίς.
2. Ἡ Πόλις διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄργος.

918-921. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστη
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:
κόρος, ἄταρος, ἄξις, χαρωπός.

922-927. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων
ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὀνό-
ματα ἐξ πτηνῶν:
1. Ψελλύκος. 2. Σοπλόκας. 3. Ὀρνόκη. 4.
Δωρρεῖς. 5. Γερελίμας. 6. Ρούθλιον.

928. Ἀσπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου, τὸ δὲ δεύτερα, ἀν-
τιστρόφως ταῦτα ἀναγνωσκόμενα, τὸ ὄνομα
νήσου.

1. Οὐγίτηρ πατροκτόνου βασιλεῖος. 2. Ἐπαρ-
χία τῆς Ἑλλάδος. 3. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
4. Κριτῆς τοῦ Ἄδου. 5. Ἡπειρος.

929. Ἑλλητισοῦμφωνόν.
Η—ιαυα—εἰε—ε—ε—ω—αιω—ασηαω.
Ἐστῆλη ὑπὸ Ἰουλίης Π. Ουσευλάκτου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Σεπτεμβρίου ε. ε.

814. Ματθαῖος, μάταιος. — **815.** Ἡ ἄχῳ.
— **816.** Ὁ Γεωγραφικὸς χάρτης. — **817.** Λυ-
κούργος.

818. Σ Ι Α Μ — 819. Κ
Ι Δ Ι Α Ζ Ω Η
Α Ι Ω Ν Κ Ω Ν Ω Ψ
Μ Α Ν Α Η Ω Σ
Ψ

820. Ω Α Α ΜΗΑΕΑ
Κ Ρ Ι Φ Ρ
Ε Ι Ν Ξ ΣΑΑΚ
Α Ρ Π Α Γ Ο Σ Τ Ι
Π Α Ν Ρ Ο Δ Ο Σ
Σ Ν Ι Ι Ο Σ
Ι Π Α Τ Ο Υ Τ Ο
Η Σ

822. Οἱ ἀριθμοὶ 12 καὶ 8. — **823—824.**
1. Ἰόπη, 2. Τρωάς. — **825—228.** Ἡ ἀντι-
κατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ο καὶ
σ, τὰ δὲ σχηματιζόμενα ὀνόματα τῶν πόλεων
εἶνε: Ἄργος, Μόσχα, Σκῶδρα, Σόφια. — **829.**
ΣΟΥΝΙΟΝ (1. ΣΟΥμάτρα. 2. Νίνος. 3. ΟΝ-
τως). — **830** Πᾶν ὅ, τι ἄλλου βλέποντος—αἰσχύ-
νεσαι νὰ πράξῃς—νὰ μὴ τὸ πρᾶξις πρέπει—
καὶ ἂν οὐδεὶς σε βλέπῃ.

γράφουσα μετ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον; Ἐλπίζω ὅτι
θὰ μου στείλῃς γρήγορα καμμίαν ζωγραφίαν σου.

Ποτὲ δὲν θὰ ὑπέθετα **Μεγάλη Ἀρκτος**, ὅτι
δὲν εἰσεύρεις νὰ χορεύῃς. Τὸ ψευδώνυμόν σου,
βλέπεις. Ὁ χορὸς τὴν σήμερον εἶνε ἀπαραίτη-
τος διὰ πᾶσαν νέαν καὶ πάντα νέον. Καλὰ το
ἐσκεπθῆς νὰ ἐρωτήσῃς ἐπὶ ἂν ξεύρω καλὸν τινα
χοροδιδάσκαλον νὰ σου συστήσω, διότι ἔγω ἀκρι-
θῶς νὰ σου συστήσω τὸν κ. Ἡρακλῆ Πίγγαν,
ὁδὸς Θμιστοκλέους 21, ἄριστον χοροδιδάσκαλον.

Ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, φίλε Α. Κρίκου, καὶ
θὰ λάθῃς ὅ, τι ζητεῖς, ἅμα συντελεσθῆ ἡ ἐκδοσις.
Ἐλαβα τὰς λύσεις σου, ἀγαπητέ μου Χρ. Γ.
Καλδερμῆ. Ἄλλοτε ἐλπίζω νὰ προσέχῃς, ὡστε
νὰ μὴ ὑποπέσῃς εἰς παρόμοιον λάθος.

Μὴ φοβῆσαι, **Ἀρχιμήδη Μαθηματικέ** Ἐ-
ρχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν βραδύτητα καὶ περιμένομεν
διὰ τὴν προθεσίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πηδηκούλα—Βασιλοῦσα τῆς Ἰθάκης—
Ἑλληνικὴ Σηματα, ἅς εἶνε τὰ ψευδώνυμά σας,
τρεῖς ἀγαπητέ μου ἀδελφαί. Νὰ μου γράψετε
πάντοτε καὶ νὰ μου εἰπῆτε ποῖον ψευδώνυμον θὰ
πάρῃ καθε μίᾳ σας, καθὼς καὶ τὰ ἀληθινὰ σας
ὀνόματα, διότι μόνον τὴν Θέμιδα γνωρίζω.

Φιλτάτη Βελοῦδω Παπαγιάννη, εἰς τὸν κομι-
στήν τῆς ἐπιστολῆς σου ἐδόθησαν ὁ 17ος καὶ ὁ
18ος τόμος. Καὶ εἰς ἀνώτερα.

Φοῖβε Ἀπολλοῦ, θὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ
φῶδοί σου εἶνε μάταιοι. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς
ἐνεργείας σου καὶ περιμένω.

Πολὸν μ'εὐχαρίστησεν ἡ ἀπόφασίς σου, **Ροδο-
δάκτυλος Ἥλιος**. Εἶσαι πάντοτε ἀγαπητὴ καὶ
εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

Σοῦ ἔσταλα τὸ βραβεῖόν σου, ἀγαπητὴ **Λί-
λου-Τσαγγ**. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου Ἄφρου
μάλιστα δὲν το ἐπερίμενες.

Ρόδον τῆς Ἑββοῦς, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ
κρατήσῃς, ἀγαπητέ μου Β. Χ. Ἀλλὰ πὸς σου
ἐφάνη ὅτι σε εἰρωνεύομαι; Περιέργον αὐτό,
διότι δὲν εἶχα τοιαύτην πρόθεσιν. Βέβαια θὰ
ἐπρόδουσαι πολὺ εἰς τὴν κιβάραν, ἀφ' οὗ ἔχῃς
τόσον ζῆλον. Ἡθέλα νὰ σε ἀκούσω καμμίαν
φορὰν.

Εἶσαι ἀκριβῆς εἰς τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ, **Γρηγόριε Παπαφλέσσα**. Βεβαίως τὸ ἐν
Οἰκογενεῖᾳ θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ἐχεις δίκαιον, **Εὐαίσθητος Καρδία**. Δι' ἐ-
κείνον ὁ ὁποῖός θέλει νὰ μάθῃ, ἡ καλλιτέρα
διασκέδασις εἶνε τὸ Σχολεῖον. Ἐγχομαι νὰ γίνῃς
ταχέως καλὰ καὶ νὰ δυνηθῇς νὰ ἐπαναλάβῃς τὰ
μαθημάτά σου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Αθήναις,
δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ.
1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ—ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν
τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλά-
σεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι
καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἐξ
τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ
βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος
κοσμῆται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ
εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν
αὐτοτελεῆς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων
92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξό-

χωῖς ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ
τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἄνοικτοκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μι-
κροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος
τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἦρω, ἐν τῷ 10ῳ
—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθαμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης
Καστέρης, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάσιον
ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετείς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ
καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυ-
φτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου,
ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μι-
κρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβιν-
σῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτοῦ καὶ εἰς
γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπι-
στολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ.
Ν. Η. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Αθήνας.